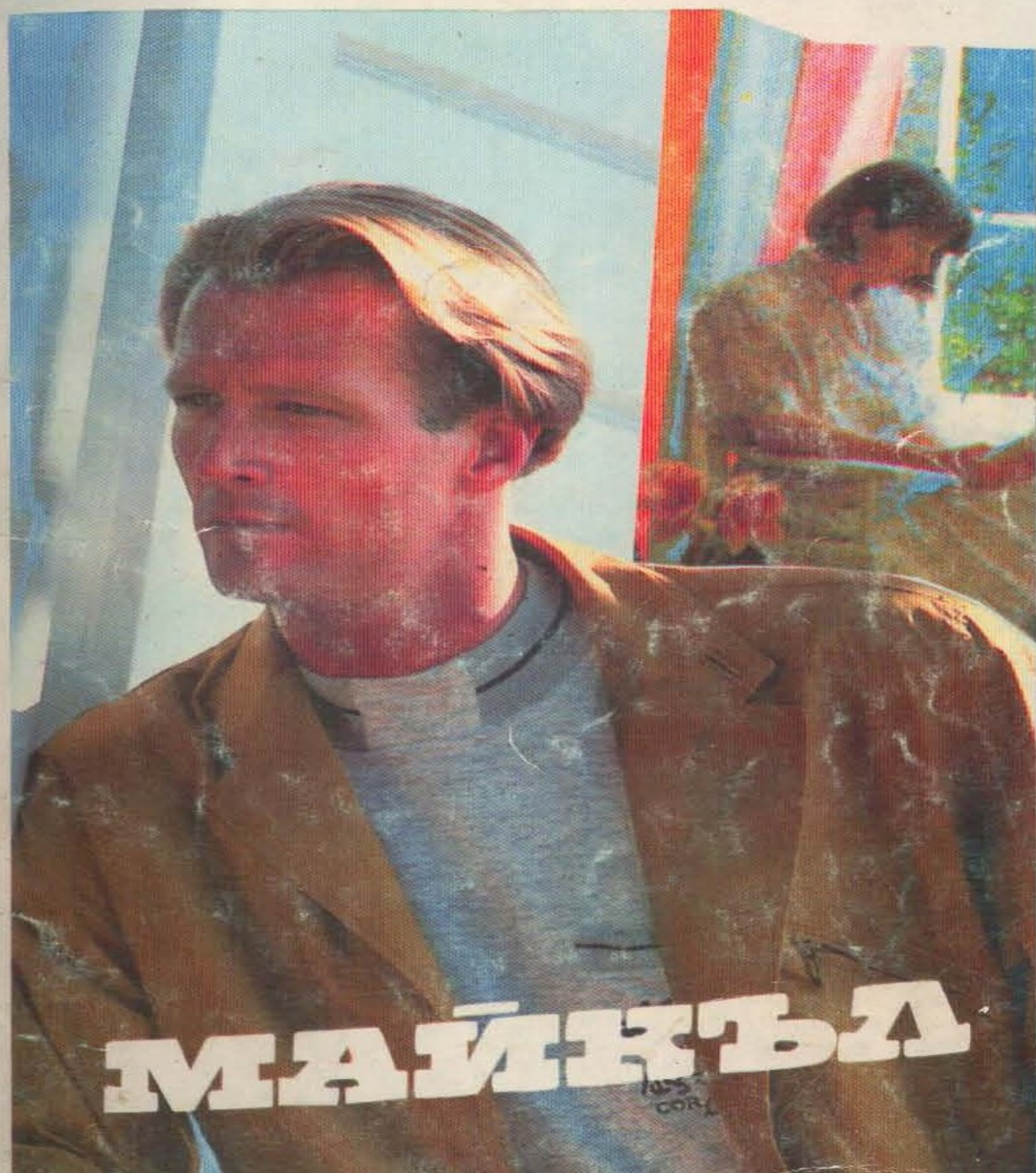

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

2

С ИМЕНА НА МЪЖЕ

ОЛИВИН ГОДФРИ

МАЙНЪЛ

ОЛИВИН ГОДФРИ МАЙКЪЛ

Превод: Снежана Дончева

chitanka.info

Голямата любов на Майкъл към милата и всеотдайна Сюзън завършва пред олтара.

Но съдбата им готви своя жесток удар. Краткотрайното им семейно щастие е помрачено от трагичната смърт на техния син.

В живота им нахлува болката. Идва ревността. Раздялата не закъснява.

Нима не е останала никаква следа от пламенната им младежка обич...

I

Майкъл откри Сюзън преди тя да го е видяла. Стоеше в сред весела компания и изглеждаше прекрасно. Той онемя от възхищение. Нима беше очаквал да бъде все така хубава както тогава, когато я напусна.

В продължение на три години споменът за изтерзаното ѝ лице, с пълни със скръб очи, беше преследвал сънищата му. Сега виждаше пред себе си момичето, за което беше се оженил — момичето с чаровна усмивка и сияещи очи — момичето, в което беше се влюбил.

Изпита странно усещане в областта на стомаха, докато я наблюдаваше. Тя разговаряше с едър, представителен мъж и явно добре се забавляваше.

Майкъл трепна, когато сестра му го заговори.

— Видя ли се вече със Сюзън?

— Много добре знаеш, че не съм. Тя изглежда доста очарована от твоя бъдещ девер.

— Ревнуваш ли? — попита Хедър. — Е, що за чувство е това, големи братко?

— Никога ли няма да ми простиш?

— Сюзън ме помоли да не ти се сърдя заради нея. Ти загуби една хубава жена. И защо ревнуваш? Какво става с твоя харем?

— През този уикенд не искам да се карам с теб.

— Е, това е добро намерение — отвърна Хедър, вече по-меко. — Слушай, ще говоря с нея и ще я попитам дали не иска да се видите. Навярно трудно ще се освободи от Кери, но ще опитам все пак. Много се радвам, че се забавлява така добре. Може би скоро ще се откаже от отшелническия живот. Не изглежда ли великолепно!

— Да — измърмори Майкъл, без да откъсва поглед от Сюзън.

Изобщо не забеляза кога сестра му се смеси отново с тълпата в огромната зала. После чу гласа на Сюзън. Господи, колко време не беше слушал този звънлив роман?

Видя Хедър да стои до нея и да ѝ говори нещо. Сякаш нож прободеше сърцето му, когато споменът изплува... Сюзън... единствената жена, която беше обичал, единствената, с която можеше да си представи дълъг съвместен живот. Но беше зает твърде много със себе си, за да види нейните собствени желания. По дяволите! Сграбчи го жестока ревност — противно, гадно чувство — докато гледаше Сюзън и Кери. По дяволите, дори не знаеше дали тя има нещо общо с този мъж, а вече ревнува като влюбен котарак! Майка му беше му разказала, че братът на Джон ще долети от Ню Йорк за сватбата. Но не го бе предупредила, че сега Кери изглежда като загорял от слънцето викинг.

Сюзън си запроправя път към Майкъл. Цяла тръпнеща вечност измина, докато прекоси помещението. Поглеждаха се от време на време, после свеждаха погледи. Най-после тя дойде.

— Здравей, Майкъл! — поздрави го хладно.

Той почувства същите горещи вълни както преди малко, когато буквално я изпиваше с поглед. Нейният нежен тен, тъмните вежди и мигли се нуждаеха от много малко грим. Сега бе си сложила само лека пудра и блясък върху устните. Погледът му се плъзна от лицето към стройната ѝ, елегантна, дългокрака фигура.

Внезапно чувствата го връхлетяха с предишната си сила. Испита непреодолимо желание да зарови лице в червеникавите ѝ къдрици, да я притисне в обятията си, да я обича — както някога.

Тя го наблюдава много резервирано. Успя да се овладее и проговори — думите му се изтръгнаха неволно:

— Изглеждаш много добре! Кожата ти е все още като коприна... такава, каквато си я спомням, Сюзън... — замълча и стисна устни.

Сега, отблизо, Майкъл съзря в хубавите ѝ очи лек нюанс на болка и преживяна скръб.

Сърцето ѝ биеше учестено. Дълго беше се старала да се подготви за този миг. Но не бе преценила, че срещата с Майкъл ще разруши така трудно постигнатото ѝ вътрешно равновесие. Погледна го крадешком. Той все още изглеждаше като принца от момичешките ѝ блянове. Висок, рус и широкоплещест: един мъж, който би завъртял главата на

всяка жена без усилие. „Включително и на своята собствена“ — с горчивина си помисли Сюзън.

Пое си дълбоко дъх.

— И ти изглеждаш както винаги добре.

Потискащо мълчание се разпростря над тях. Сюзън сведе поглед, разбрала, че сърцето ѝ все по-ускорено бие. „Господи, каква нелепост!“ Всичките ѝ съпротивителни механизми отказваха да се задействат, обхвана я паника. Трябваше да се овладее.

Изведнъж вирна брадичка.

— Защо трябва да се лъжем? Когато ме видя за последен път, видът ми бе ужасен.

— За мен винаги си била хубава. А когато те съзрях днес в бяло, си спомних сватбената ти рокля.

Чертите на лицето ѝ се изопнаха.

— Опитах се да убедя Хедър да си намери друга кръстница.

— За да не се срещнем ли?

— Да.

— Прочетох романа ти, Сюзън.

— Не съм предполагала, че се интересуваш от такива неща?

— Защо не?

„Защото съм писала за нашето дете и за моите представи за щастие, по дяволите!“

Сякаш прочел мислите ѝ, Майкъл подхвърли:

— Знам, че навярно е било болезнено за теб да пишеш за Шон.

Сюзън прехапа устни. Почувства как се изчервява.

„Откъде можеш да знаеш какво съм правила през всичките тези години? Теб те нямаше. Нямаше те дори когато умря малкият ни син.“

— Трябваше да ти помогна за Шон. Ти не знаеш колко разкаяние... Съжалявам.

— И двамата направихме грешки. Трябваше да си го изкарам на някого за разтоварване. И трябваше да те придружавам в твоите служебни пътувания.

Майкъл смаяно помисли: „Ние отново разговаряме“.

Следващата мисъл беше: „Трябва отново да се срещнем“.

Искаше да научи всичко за нея. Въпреки че някога тя му бе казала колко го мрази и че не иска да го вижда никога повече. Бе забранила на майка си и сестра си да му съобщават адреса ѝ. Дори Том

Холънд, неговият стар приятел и семеен лекар, не искаше да му го каже.

— Трябва да поговорим за това — рече Майкъл. — Мога ли да те посетя утре преди обед? Моля те.

Сюзън помисли за миг.

— Рано или късно все ще разбереш къде живея. Можеш да дойдеш към десет.

— Благодаря. Тогава издай ми тайната къде трябва да дойда.

Сюзън се усмихна с милата, чаровна усмивка, която Майкъл още помнеше. Сърцето му заби така ускорено, че ушите му забучаха. О, боже, как връхлетяха спомените! Как му се искаше да докосне лицето ѝ, да помилва косите ѝ, да я вземе в обятията си. Но вече нямаше право на това.

— Живея в дървената къща на дядо ти.

— Ето, това е! А аз си блъсках главата къде ли може да си се скрила. Само за нея не се сетих. Мили боже, тази къща от години стоеше празна. Сигурно съвсем се е срутила — Майкъл неразбиращо поклати глава.

— След като я купих, я стегнах. Тя е идеалното място за писане. Там на никого не пречат разхвърляните ми листи — Сюзън млъкна. — Чу ли? Майка ти току-що обяви, че вечерята е сервирана. До утре.

Майкъл се усмихна и я проследи с поглед докато се отдалечаваше.

— Благодаря ти — прошепна той.

Беше разочарован от факта, че Сюзън седеше от другия край. Явно майка му беше преценила, че е най-добре пътищата им да не се срещат. Отново го обзе жестока ревност, докато я гледаше как вгълбено разговаря с Кери.

Сестрата на Кери, Максин, беше негова съседка по маса. Въпреки че се стараше да води разговор с нея, не можеше да откъсне поглед от Сюзън и Кери.

— Сюзън сега е една много хубава жена, нали? — внезапно попита Максин и най-последно привлече вниманието на Майкъл върху себе си. — Ние много се разтревожихме, когато детето ѝ почина. Тогава беше толкова слаба и измъчена.

Той объркано я погледна. Спомни си, че стройната брюнетка доста често идваше при сестра му през онова лято, когато се влюби в

Сюзън.

— Да — отвърна. — Сюзън наистина е хубава жена. Съжалявам, че изгубих от поглед приятелките на Хедър. Омъжена ли сте?

— В момента не. Няколко години бях, докато и двамата разбрахме, че сме направили грешка. Сега живея в Савана и не идвам често тук. Днес за пръв път виждам Сюзън след смъртта на детето ѝ. Вие оженихте ли се? О, извинявайте, Майкъл. Това е много личен въпрос — изчерви се Максин.

— Сюзън и аз още сме женени.

Максин го погледна въпросително.

Той се усмихна.

— Но във всеки случай и аз я виждам тази вечер за първи път от около един месец след смъртта на нашето дете.

Максин сякаш не беше го чула.

— Мислех, че сте разведени.

— Освен вас, още куп хора мислят така. И дори предполагат причината за нашия развод.

— Във всеки случай аз се радвам, че Сюзън се връща към светския живот. Хедър ми каза, че напълно се била изолирала, не желала да съобщи на никого къде живее. Кери искаше да ѝ направи снимки, което вече само по себе си е комплимент. Той е рекламен фотограф, както може би знаете. И смята, че Сюзън може да направи кариера като фотомодел. Тя има безупречно тяло и високи скули. Кери е на мнение, че особено добре ще изглежда като модел на чорапогащници. Нищо чудно, при тези крака...

В главата му се стрелкаха объркани мисли. Значи се е срещала с Кери и преди. И защо Хедър не му беше казала? И на Кери харесваха структурата на тялото ѝ и нейните крака. „О, боже! Това не бих могъл да го понеса!“

Сюзън крадешком поглеждаше по посока на Майкъл, но когато забеляза, че и той я наблюдава, веднага се обърна към Кери. Постави усмивка на лицето си с надеждата нищо да не издаде вътрешното ѝ възмущение, докато се развличаше с Кери и останалите гости.

Коктейлът от омари, на който обикновено се наслаждаваше, сега ѝ беше безвкусен. Пилешкото месо в тестена обвивка, пикантните сосове и пресните зеленчуци бяха превъзходно приготвени. Сладоледената топка за десерт изглеждаше невероятно вкусна. Но

Сюзън не успя да преглътне нищо от великолепните ястия, на които иначе с удоволствие би се нахвърлила.

Срещата с Майкъл чувствително я разтърси. Когато влязоха в трапезарията, забеляза часовника, който му беше подарила преди три години в деня на сватбата им. Тогава Хедър беше предала подаръците ѝ. Не предполагаше, че все още го носи. Защо го бе сложил днес?

Отново погледна към Майкъл. Погледите им се срещнаха за кратко време. Сюзън бързо отмести своя. Ръцете ѝ трепереха. А беше си въобразила, че окончателно е приключила с това. Но когато я погледнеше с тези свои бездънни очи, произвеждаше същото опустошително въздействие, както преди. Сюзън губеше почва под краката си. Не биваше да допуска той да разбие още веднъж живота ѝ.

Вечерята сякаш нямаше край. Най-после все пак гостите се надигнаха от масата и един по един започнаха да се сбогуват.

Внезапно Майкъл се оказа до нея.

— С колата ли си дошла?

— Да. Беше ми неудобно да я паркирам до тези великолепия. Както разбрах от Хедър, червеното ферари е твое. Аз все още карам стария си камаро.

— Но не и този, който ти подарих, нали? Трябваше да се обърнеш към мен, ако имаш нужда от нещо. Не можеш ли да си позволиш нова кола?

— Имаш право. В момента не разполагам с нужните средства.

„Нека аз ти купя, Сюзън. Един мерцедес, едно порше, едно ферари... каквото поискаш.“

Този път Сюзън можа да разчете мислите му.

— Не ми трябва шикозна кола. Само веднъж месечно отивам до селото в подножието на планината, за да пазарувам. А понякога идвам в града, когато трябва да се срещна с Том или да свърша нещо служебно... Горе в моята къща колата не ми е нужна.

— А когато станеш известна писателка? Пак ли ще живееш? — смени темата Майкъл.

— Аз съм от типа романтици като Хенри Грийн. В единственото си интервю той е заявил, че не е необходимо да се познава лицето на писателя, а произведенията му.

— Сюзън, има толкова неща, които бих искал да ти кажа, за които бих искал да те попитам.

— Да, трябва да уредим развода — съвсем сериозно му отвърна тя.

Майкъл я гледа известно време онемял. „О, небеса, не, това е последното нещо, което бих искал да обсъждам с нея!“ Но преди да е успял да ѝ го рече, Хедър внезапно застана между тях.

— Слушай, Джон иска да отидем в „Дикси-Дъдъл-Клъб“. Оформя се хубава компания. Спомняте ли си, че някога с часове сме танцували там?

Мислите на Сюзън се запрепъваха. „Дикси-Дъдъл-Клъб“! Спомени, които дълго беше потискала, сега изплуваха. Дали този клуб с тераса към морето все още беше любимо място за среща на младите хора? Тя си спомни всички вечери, в които Майкъл я беше извеждал на танци. Спомни си и последната вечер...

— От години не съм танцувала и вероятно съвсем съм отвикнала... — Сюзън се постара да прозвучи равнодушно. — Хедър, ти знаеш, че не обичам да пътувам късно нощем по планински път. Трябва да си ходя.

— Да потанцуваш и се позабавляваш ще ти се отрази добре. Ела с нас — помоли я Хедър.

Майкъл прокара пръсти през гъстата си руса коса. Думата „развод“ все още звучеше в ушите му.

— Майкъл, имаш ли нещо предвид? — попита сестра му. — Или ще дойдеш с нас?

— Моля?

— Джон, аз, Сюзън, Кери и Максин ще ходим в стария клуб. Ще дойдеш ли с нас? — повтори тя.

— Разбира се. Добра идея.

Той искаше да остане колкото е възможно по-дълго със Сюзън. И да разбере дали сериозно говори за развод.

II

Докато пътуваха към клуба с фиатчето на Джон, Сюзън много добре си даваше сметка за близостта на Майкъл в теснотията на купето. На един завой отхвъркна към него. Той инстинктивно обгърна раменете ѝ — допир, който я накара да потръпне.

Нощта беше тъмна. Нито луна, нито звезди се показваха на небето. Иначе би прочел твърде много в погледа ѝ. Тя се надяваше, че няма да види лицето ѝ, че няма да разбере какви дълго потискани чувства събужда в нея.

Джон паркира пред „Дикси-Дъдъл-Клъб“ до колата на Кери. Когато слязоха, Кери напълно естествено я хвана за лакътя и щом седнаха около голямата маса, на Сюзън се стори, че минало и настояще са се слели.

Майкъл успя да си извоюва място до нея. От другата ѝ страна седеше Кери. Максин се опита да увлече Майкъл в разговор, а Хедър и Джон си хвърляха влюбени погледи.

Сюзън си спомни колко често бяха идвали тук двамата с Майкъл преди раждането на Шон. Горчиво-сладка тръпка я заля, като си помисли, че беше получила първата си целувка от него на терасата на този клуб.

Преглътна. Нямаше нищо по-лесно от това да стане сантиментална, когато наблизко седеше Майкъл. Против волята ѝ, мислите ѝ се върнаха години назад — към един друг живот и към едно друго време, когато тя беше съвсем различна.

... Сюзън Рандолф израсна в благотворна атмосфера, закриляна от всичко. Хедър Гарнър от първи клас беше най-добрата ѝ приятелка. Сюзън тайно си мечтаеше за по-големия ѝ със седем години брат, въпреки че рядко се срещаха. Той учеше в интернат и след завършването му започна работа в килимарската фабрика на баща си.

На петнадесет години баща ѝ почина, животът ѝ се промени. Малко преди смъртта си Джордж Рандолф бе направил няколко неизгодни инвестиции. Когато уредиха наследството, от богатството на Рандолф не беше останало много.

Сюзън беше надарена с изключителна интелигентност. На шестнадесет получи стипендия, която ѝ осигури следване в университета в Джорджия. Ревностно се нахвърли на учението и много рядко излизаше. И онази пролет преди десет години, когато Максин установи, че Сюзън е много зряла за възрастта си, тя все още беше девствена.

За пролетната ваканция и последвалото я лято Сюзън си спомняше като за осъществена по чудесен начин мечта, тъй като Майкъл и тя станаха любовници. Две години по-късно — вече на осемнадесет — се състоя църковната венчавка с нейния бленуван съпруг. Сюзън се чувстваше в бялата си рокля от блестящ сатен като принцеса. А след сватбата прекараха две незабравими седмици на Хавайските острови.

Като се върнаха в Северна Джорджия, се нанесоха в прекрасната си, съградена в колониален стил къща. Обичаха живота, обичаха се и двамата. Сюзън живееше като насън.

Една година по-късно магията се разруши. Детето, заченато с любов и очаквано с нетърпение, беше болно: левкемия. Лекарите им намекнаха, че имало малки шансове за живот след десетата си година. Това, което бе започнало като весел празник, заплашваше да завърши с траурна музика.

Майката на Сюзън се омъжи повторно и малко след женитбата на дъщеря си се пресели в Калифорния. И тя, и Гарнърови, към които Сюзън беше особено привързана, се опитаха да я убедят да остави детето в клиника, където ще бъде под непрекъснато лекарско наблюдение. Някъде по това време и лекарят на Сюзън проведе с нея сериозен разговор и настоятелно я посъветва да се предпазва от нови бременности. Обоснова съвета си с това, че едва не умряла при раждането на детето.

Сюзън вече знаеше, че няма да има други деца и настоя сама да се грижи за Шон. През първите шест години на своя кратък живот Шон беше така податлив на всякакви инфекции, че много често попадеше в болница.

Когато настъпи фаталният час, Майкъл се намираше в Чикаго. Детето издъхна в ръцете ѝ и заедно с него си отиде нещо много голямо. А само след един месец се срина и целият свят...

Сюзън гледаше втренчено ръцете си. Така здраво ги стискаше, че кокалчетата им бяха побелели. „Небеса, всичко се случи толкова отдавна — не е ли време да го забравя? Не!“ Тя извика в паметта си лъжите на Майкъл в момент, когато имаше най-голяма нужда от него. О, Хедър и майка му тогава се бяха опитали да я убедят, че Майкъл и Рина Рос са на служебно заседание в Маями. Тогава частният му самолет катастрофира.

Ако не беше тази катастрофа и съобщенията във вестниците, Сюзън може би никога нямаше да узнае за Рина Рос...

Не можеше да забрави болката, която я връхлетя, виждайки снимките на Рина и Майкъл във вестника. Спомни си нейната екзотична хубост и екстравагантната рокля, която откриваше бюста ѝ. О, нямаше смисъл да се връща отново към ужасните упреци и отчаянието. Опитът да узнае какво точно се беше случило между Рина и Майкъл означаваше да подреди мозайка, състояща се от хиляди частици.

Шон беше мъртъв. Тя беше друг човек. Майкъл принадлежеше на миналото. Не разбираше защо още не беше предприел стъпки за развод.

— Кога за последен път си била тук? — Гласът му я изтръгна от мислите ѝ.

Тя не отговори веднага.

Тогава Майкъл го осени една мисъл: „Сюзън беше бременна, когато за последен път я доведох тук“. Никога в неговите очи не бе изглеждала така хубава, както тогава.

Сюзън го погледна загрижено. И той изпита чувството, че знае за какво мисли в момента.

— Не съм идвала тук от... — Тя замлъкна.

Нервите му бяха опънати до скъсване. С досада чу, че Кери я кани да танцуват. Чувстваше се като удавник, докато гледаше след тях. Сюзън се движеше със същата грация както по-рано. Спомни си всички вечери, в които бяха танцували — тя, закътана в обятията му...

Колко много беше му липсвала! Липсваше му нейната любов, нейното приятелство, е, да — и нейното тяло, малките, перфектно оформени гърди, стройният ханш, дългите красиви бедра. Господи, какво не би дал да може да я убеди, че сърцето му винаги ѝ е било вярно.

Погледът му се спря на краката ѝ. Бяха все така хубави. Носеше обувки с висок ток, което още повече ги издължаваше. В първите години от брака им тя често се оплакваше от прекалено малкия си бюст. Той непрекъснато я уверяваше, че е точно такъв, какъвто трябва да бъде. И добавяше: „Знаеш, че особено държа на краката, а ти имаш най-красивите крака на света...“.

— Майкъл, искате ли да танцуваме? — стресна го алтът на Максин.

— Извинявайте. Отдавна трябваше да ви поканя.

— Изглеждате потънал в мисли. Стари спомени?

— Страхувам се, че да — отвърна Майкъл. — Елате, нека танцуваме.

Когато се върнаха на масата, останалите тъкмо поръчваха още по едно питие. Междувременно клубът се беше напълнил. Оркестърът засвири и дансингът бързо се зае от танцуващи двойки.

Майкъл много би искал да покани Сюзън. Но тя увлечено разговаряше с Кери. Хедър погледна към брат си и се усмихна. Може би разчела мислите му, подхвана с Кери някакъв разговор.

Хвърли ѝ пълен с благодарност поглед.

— Много бих желал да потанцувам с теб — прошепна на Сюзън.

— Разумно ли е? — също така тихо отвърна тя.

— Разумно ли беше, когато танцувахме за пръв път?

Спомените ѝ препускаха към деня, в който Майкъл беше излязъл в градината при нея и Хедър. Тогава за пръв път ѝ обърна внимание. Плуваха в басейна на Гарнърови и се излегнаха на слънце, за да изсушат банските си.

После влязоха в къщата. Хедър включи стереоуредбата и двамата с Майкъл танцуваха. Сюзън беше облечена с оскъдни бански бикини, а той — с плувки. Притиснати един в друг, внезапно осъзнаха голотата

си. Майкъл се извини и бързо напусна помещението. Но по-късно ѝ се обади и я покани на вечеря.

Това беше началото на връзката им.

— Спомням си — каза Сюзън и преди Майкъл да е успял да отвърне нещо, добави — Майкъл, спомням си всичко. ВСИЧКО.

— А можеш ли да се опиташ тази вечер да мислиш само за онова лято? — настойчиво я замоли той. — Хайде, нека потанцуваме.

Сюзън се поколеба.

— Ако не ти е все едно дали ще те настъпя или че съм непохватен, бихме могли да се върнем на масата.

— Никога не си ме настъпвал, така че не поемам никакъв риск.

Изправиха се и Сюзън почувства как всички погледи на масата се отправиха към тях. Дали забелязаха напрежението между нея и Майкъл?

Стигнаха до дансинга и оркестърът подхвана една стара балада, която бяха слушали като влюбени.

Коленете ѝ се подкосиха. „О, боже, колко време още ще успея да запазя самообладание?!“

Майкъл здраво обгърна талията ѝ, тя го прегърна през врата. Поведе я към противоположния край на дансинга. Очевидно искаше да я предпази от любопитни погледи.

Да чувства ръцете му, тялото му — това върна старото доверие; чувството, че нищо не може да ѝ се случи, докато е с Майкъл. Той я гледаше.

— Мисли си, че за пръв път съм те поканил на танц. Сякаш току-що сме се запознали. Във всеки случай аз се чувствам така. Сюзън, ти имаш най-красивите крака, които някога съм виждал.

Тя се усмихна неволно.

— Казваш го само защото останалото от мен е твърде постно.

— Ти не си постна, а си стройна и гъвкава.

— Това е учтиво уточнение — отвърна Сюзън, като същевременно се питаше защо ли се хваща на тази игра. Защо повтаря думите, които си бяха разменили през тяхната първа вечер.

— Аз не съм учтив. И не лъжа, когато казвам, че си чудно хубава. Ухаеш невероятно — Майкъл улови погледа ѝ, като че ли искаше да я хипнотизира.

Сега тя се почувства още по-несигурна, отколкото в онзи първи ден с него. И възбудена! Да, това не би могла да отрече. Но трябваше да се пребори с желанието, което се надигаше в тялото ѝ. Не биваше да забравя, че Майкъл е експерт в обезоръжаването на една жена. Изведнъж в нея покълна гняв.

— Защо е всичко това? — остро попита тя. — Отегчаваш ли се без твоята любовница? Или ме съжالياваш и смяташ, че постъпваш добре, ако гъделичкаш самочувствието ми?

Той трепна и Сюзън почти съжали за циничните си думи.

— Сюзън, моля те, недей! Не можеш ли да разбереш какво изпитвам в този момент? — промълви Майкъл.

Гласът му беше дрезгав.

— Толкова време мина... — мъчително продума тя. — Нямам никаква представа какво изпитваш. И по дяволите, не искам и да знам!

Музиката спря и Сюзън се освободи от прегръдката му.

— Да се връщаме. Хедър сигурно не иска да се прибира много късно.

— Бих предпочел да остана с теб на терасата.

— Може би си настроен сантиментално тази вечер, защото утре се омъжва сестра ти.

— Мисля, че съм на път отново да се влюбя в теб — рече той, обгърна талията ѝ и я изведе на терасата.

— Да не си полудял? — едва навън разбра, че са сами.

Майкъл я сграбчи в обятията си.

— Да, аз съм луд, луд по теб. И кой може да ми се противопостави да дойда тук с теб? Не мога ли да говоря на четири очи с жена си, без това да предизвика скандал?

Сюзън го отблъсна мълчаливо. Той потиснато отпусна ръце.

— Сюзън, просто искам да поговоря с теб няколко минути, без да ни пречат. Нямам намерение да те насилвам, за бога.

Сюзън се изсмя.

— Не съм се страхувала от това. Само не вярвам, че е редно да стоим тук двамата с теб.

— И защо не се страхуваш, че мога да те изнасиля?

— Майкъл, луд ли си?

„О, боже, мила, да! Загубвам разсъдъка си...“

— Ти ме обърка, когато каза, че трябва да уточним развода. Съществува ли друг мъж в твоя живот? Отново ли искаш да се омъжиш?

Тя го погледна унило.

— И за кого би трябвало да се омъжа? Не ти ли е известно, че вече не ме вълнува семейният живот.

— А Кери? — продължи да настоява Майкъл.

— Майкъл, това изобщо не те засяга.

— Може би. Но трябва да го знам. Моля те, Сюзън!

Тя сви рамене.

— Запознах се с него миналата събота, когато посетих Хедър в Атланта.

— Изглежда доста си го впечатлила.

— Изненадва ли те, какво? Някои мъже — и ти в това число — предпочитат друг тип жени. Кери има склонност към жени, които притежават, както той се изразява, дискретен сексапил. Не смятай, че вземам насериозно неговите комплименти, но това така или иначе се отразява добре на моята от години страдаща от ниско самочувствие същност.

— Сюзън, господи, никога не съм искал да ти причиня болка...

— Само не ме съжالياвай! — избухна Сюзън. — И представа нямаш за това как непрекъснато ме съжالياват и ми съчувстват! Затова ми харесва Кери. Той не ме съжالياва.

— По дяволите, разбери ме правилно! Естествено, че не се учудвам от факта, че те намира твърде атрактивна! Учудва ме, че няма мъже, които да се интересуват от теб. Но, Сюзън, нима не си спомняш как се влюбихме? Не мислиш ли, че трябва... — Той млъкна.

Въпреки тъмнината ѝ се стори, че долавя в погледа му мъка. Следвайки първия си импулс, тя вдигна ръка и погали бузата му. Разбира се, че си спомняше — но най-вече колко унижена беше тогава. Внезапно ѝ се прииска да го уязви, да му причини болка, както той бе постъпил някога.

— Кери ме покани в Ню Йорк. Той ще остане още няколко седмици в Атланта и държи непременно да се срещнем.

Майкъл изпита отново особено чувство в коремната област. Кери беше чаровен, кадърен и интелигентен. И освен това мил. Твърде мил, в интерес на истината. Сюзън открито се взря в очите му.

— Но Кери няма нищо общо с моето предложение да поговорим за развода. Ние... ние трябваше от самото начало да го знаем. Твоите вечни пътувания... Веднъж, когато приготвих пътната ти чанта, едва не те помолих да ме вземеш със себе си.

— И защо не го направи?

Тя отново бе обзета от гняв.

— Знаех, че не става въпрос за служебно пътуване. Би ти било неприятно... да даваш обяснения на Рина.

Майкъл се сви като ударен.

— Моля те, Сюзън, да не...

— Какво „да не“? Нима не знаеш каква болка ми причини? Какъв смисъл има сега да продължаваме с лъжите и да си измисляме чувства, отдавна умрели?

Майкъл искаше да ѝ обясни всичко, искаше да ѝ каже, че наистина това бяха служебни пътувания, дори и когато Рина го придружаваше. Но не би му повярвала.

— Аз влизам — Сюзън се обърна, но той я задържа.

— Чакай! Знам, че съм ти причинил болка и съжалявам за това. Ти не предполагаш колко съжалявам за държанието си тогава. Но днес не съм си измислял чувства. Никога не съм желал развод. Също и сега. Всяка дума, която ти казах днес, беше насериозно. Утре трябва да поговорим за всичко. Още преди години трябваше да го сторим. Сюзън, аз... аз още те обичам.

— Естествено — късо отбеляза тя.

— Сюзън, моля те, не бива да ме мразиш.

— Не е ли твърде късно за подобни намерения?

— Никога не съм имал за цел да провокирам омразата ти — измъчено продума Майкъл.

— Сега влизам вече. — Сюзън се освободи от него и прекрачи прага на клуба.

Майкъл я настигна и хвана ръката ѝ. Докато вървяха към масата, много хора ги наблюдаваха с интерес.

— Утре целият град ще говори за нас.

— Не беше ли така от самото начало? — отвърна Майкъл и тихо се засмя.

— Е, да, защо да не им доставим удоволствието да поклюкарстват.

Щом отново седнаха, Хедър попита годеника си, след като хвърли въпросителен поглед към двамата.

— Джон, няма ли да си ходим? Още не съм приключила с багажа за пътешествието. А и не искам да изглеждам недоспала в деня на сватбата си.

Джон я целуна по връхчето на носа.

— Добре, да тръгваме.

Когато стигнаха в къщата на Гарнъррови, Сюзън се сбогува и всички ѝ напомниха да внимава по пътя към къщи.

Кери докосна бузата ѝ със своята.

— Отсега се радвам на утрешната ни среща. Карайте внимателно!

Сюзън извика „лека нощ“ и тръгна към другия край на дългата алея, където беше паркирала колата си. Майкъл не беше разменил нито дума с нея, след като излязоха от клуба. Не ѝ убягна с какво напрежение следеше сбогуването ѝ с Кери.

Внезапно усети, че някой върви до нея.

— Ще те откарам. А твоята ще докарам утре.

— Не е необходимо.

— Знам. Но въпреки това ще го направя — отвърна Майкъл и ѝ отвори вратата на колата си.

Тя все още се колебаеше и той сви вежди.

— Качвай се, Сюзън!

Сюзън с нежелание се подчини, а Майкъл заобиколи и седна зад кормилото.

— Хедър видя ли те? Когато си тръгнал след мен, искам да кажа.

— Вероятно все още стои на вратата и ни гледа. Казах ѝ, че ще те изпратя. Почувствах, че е доволна, защото и тя се тревожи да те оставим сама нощем по този път.

Сюзън замълча и потеглиха към пътя, който водеше до малката ѝ къща в планината.

— Кога за последен път си давала колата си на преглед? — попита най-накрая Майкъл. — Трябва наистина да помислиш за нова.

— Представа нямам кога е било за последен път. Вече ти казах, че не мога да си позволя нова кола.

— Трябва ти мъж в къщата.

Сюзън потисна една въздишка.

— Джон и Хедър непрекъснато ми повтарят същото. Но какво очаквате от мен? Случайните връзки не са по вкуса ми. А и в края на краищата аз все още съм омъжена жена. Когато преди женитбата ни ти ме попита дали още съм девствена, аз ти казах, че в това отношение съм старомодна.

— Винаги си била истинска дама.

— Но дамите не са на мода и не са много търсени — отвърна му.

— Аз винаги съм те уважавал, Сюзън. И не съм преставал да те обичам.

— Откъде бих могла да го знам?

Майкъл я погледна косо, после отвърна поглед.

Тягостна тишина се разпростря между тях, докато приближаваха дървената къща. Сюзън знаеше, че е ядосан. Но какво, по дяволите, очаква от нея? Нима смята, че е достатъчно да се появи, да ѝ каже няколко мили думи и тя веднага да сложи край на миналото?

Майкъл спря. Сюзън бързо слезе.

— Благодаря, че ме докара — изрече и блъсна вратата.

— Чакай! Ще дойда с теб.

— Толкова ли си заинтересован за моята сигурност? — подигравателно попита Сюзън, когато той се приближи.

Майкъл взе ключовете от ръката ѝ и отключи вратата. Прекрачи прага и запали лампата. После взе и ключа на колата ѝ от връзката.

— За да мога да ти я докарам — обясни той. — Мога ли да надникна?

— Мили боже! От три години живея тук сама. Няма причина...

Неочаквано я привлече и заглуши думите ѝ с целувка. Тя се опита да го отблъсне, но постепенно съпротивата ѝ се сломи.

Когато целувката свърши, Майкъл проговори със следа от гняв в гласа:

— Трябваше да го сторя преди три години, вместо да ти вярвам, че ме мразиш! О, господи, не трябваше да те оставям да си идеш. И за да се върнем на твоя въпрос дали се отегчавам без любовницата си — няма такава.

— Аз не съм същата наивница, Майкъл. Нима очакваш да ти повярвам, че мястото на Рина не е заето от никоя друга? В случай, че не си все още с нея, разбира се.

— Скъпа, недей, моля те. Не съм се виждал с Рина от деня на катастрофата. Другите... Никога не би ги имало, ако ти не ми беше казала, че ме мразиш. Ако не мислех, че съм те загубил. Сюзън, дълбоко в сърцето си знаеш, че от онова лято преди десет години не съм преставал да те обичам. Не може да си забравила всичко хубаво, което преживяхме заедно.

Той нежно погали косите ѝ. Устните му се сведоха над нейните. Мили. Пълни с любов. Сюзън омекна в ръцете му. Чувахе ударите на сърцето му, което биеше ускорено, както и нейното собствено. Тялото ѝ сякаш обладаваше своя собствена воля. Тя отбранително вдигна ръце с намерението да го отблъсне от себе си, но в следващия миг те обвиха шията му.

Цяла вечност стояха така, после Майкъл внимателно я оттласна. Сюзън се стъписа безмълвно и го погледна. Той отмахна косите от челото ѝ, повдигна брадичката ѝ и нежно я целуна.

— Лека нощ, миличко. Утре ще се видим.

— Не знам дали...

Взе лицето ѝ в дланта си.

— Мила, трябва да поговорим! Знаеш какво чувствам, и аз също зная какво ти чувстваш! Искан ми се да имах правото да те любя сега, тук. Мечтал съм за това, Сюзън — да те обичам и да те преоткрия. Но съм наясно, че първо отново трябва да спечеля доверието ти, ако си престанала да ме мразиш. Това е, което искам — и твоята любов. Бях слабохарактерен през последната година на нашия съвместен живот. Но няма смисъл да се извинявам. Ти трябва да си сигурна, че те обичам и че винаги ще те обичам.

Обърна се и бързешком излезе от стаята. Сюзън го изпрати до антрето и се облегна на вратата. Трепереше и беше възбудена. Чу мотора на отдалечаващата се кола, после настана тишина.

— Майкъл... — промълви. — Какво правиш с мен?

Когато се качи по коридора към втория етаж, където бяха спалните, Майкъл с изненада установи, че вратата на сестра му е открената и вътре свети.

Почука леко.

— Мога ли да вляза, сестричке?

— Заповядай, Майкъл.

Той влезе и застана до тоалетката ѝ. Хедър, облечена в жълт халат, четкаше косата си. Майкъл я гледа мълчаливо известно време. Спомни си, че когато бяха тийнейджъри, тя не му позволяваше да прекрачи този праг. Усмихна се.

— Защо не си в леглото? Утре е най-големият ти ден. Трябва да си починеш.

— Чаках те.

— Така ли?

Хедър спря четкането.

— Остави Сюзън на мира. Тя положи много усилия, за да стигне до това, което е днес.

Майкъл се приведе напред.

— Съжалявам, ако съм те ядосал с нещо. Добре, нека поговорим. А утре ще хвана и мама. Няма да ви оставя на мира, докато не ми разкажете всичко, което сте премълчавали.

Тъмните ѝ очи заблестяха.

— Мълчах, само защото Сюзън ме помоли за това. Тя трябваше да знае, че може да разчита поне на мама и на мен!

Майкъл се сгърчи.

— Сигурно съм го заслужил. Но помисляли ли сте, че никога не ми е била предоставена възможност да поприказвам със Сюзън? Вечерта след онази катастрофа не ме оставихте и за миг насаме с нея. Изхвърлихте ме и навярно веднага сте завели Сюзън в онази къщичка. Това е друга тема на разговор. Защо я оставихте да живее сама в онова отдалечено място? Толкова е опасно. И защо не ми казахте, че Сюзън има нужда от пари?

Хедър явно се стараяше да запази самообладание. Майкъл си спомни как тя му каза веднъж, че Сюзън не желае пари от него. След раздялата им той беше изпращал до Хедър всеки месец чек за Сюзън, но тези чекове никога не бяха осребрявани. Майка му и сестра му създадоха убеждението, че тя има работа, но премълчаваха факта, че живее сама в планината и пише. Навярно е живяла само с остатъка от наследството, получено от баща ѝ.

— Майкъл, когато ти пристигна тук след катастрофата, Сюзън не беше в състояние да слуша дълги обяснения. А и ти не беше в състояние да ѝ ги дадеш. Все още не беше се съвзела от смъртта на

Шон, когато прочете статията във вестника. Мама и аз се надявахме, че някога ще успеете да се обясните. Не бяхме очаквали, че Сюзън ще реагира по начина, по който постъпи. Мисля, че мама най-добре може да ти разкаже колко зле вървяха нещата...

— Аз съм неин съпруг, дори и когато не съм се държал като такъв. Нямах ли право да знам всичко това?

Хедър си играеше с годежния пръстен.

— Сюзън доказва колко е силна. Господи, та тя беше едва на деветнадесет, когато се роди Шон. През всичките тези години се грижи за детето — и то във възраст, когато другите се радват на живота и се забавляват. Но тя има една слабост. И това си ти. Не съм сигурна дали днес би понесла цялата истина.

Майкъл прокара ръка по лицето си.

— Не знам... Слушай, утре ще се срещна с нея. Просто трябва да го направя. Ти знаеш, че никога не съм преставал да я обичам. Най-малкото, което мога да направя за нея, е да се погрижа да разполага с достатъчно средства.

— Мислиш ли, че мама и аз не сме си задавали същия въпрос? Майкъл, тя се е променила. Пораснала е и е станала независима. Във всеки случай сега прави това, което иска. И, бога ми, има това право.

Майкъл се изправи и целуна Хедър по бузата.

— Знам. Вие сте сторили, каквото сте сметнали за необходимо. Но Сюзън все още е моя жена. И от утре аз ще правя това, което трябваше да сторя преди три години. Не бой се, сестричке, обещавам ти, че никога повече няма да причиня болка на Сюзън.

— Да се надяваме.

— Обичам я — въздъхна Майкъл. — Никой не знае колко страдах и каква цена платих за всичко — изведнъж се усмихна на Хедър. — Но вече много те задържах. Трябва да поспиш.

Хедър стоеше замислена.

— Бях сурова към теб. Неочаквано ми хрумна нещо, което Джон каза днес: че всеки поне веднъж в живота си прави грешки. И че не е необходимо да се усложняват нещата още повече, като се допусне нова грешка с липсата на прошка. Освен това, Рина е знаела, че си женен, знаела е и за Шон. И носи отговорност за онези ужасни неща, които писаха по вестниците...

— Сега няма да говорим за това — прекъсна я Майкъл. — Утре не бива да имаш бръчки около очите. Радвам се за теб. Джон е чудесен момък. Навярно ще бъде добър съпруг.

Хедър се изправи и прегърна брат си.

— Радвам се, че си поговорихме. Бъди мил със Сюзън! Тя все още е наранима.

Майкъл кимна.

— Лека нощ. До утре сутринта.

И бързо излезе от стаята.

III

На следващата сутрин Сюзън се чувстваше като разглобена. Не беше мигнала през цялата нощ. Спомените за Майкъл и за миналото не й даваха мира. Тръгна към банята, един душ щеше да й се отрази добре.

Малкото наследство, което беше получила от баща си, почти изцяло отиде за покупката и ремонта на къщата, която преди имаше четири стаи, складово помещение и тоалетна. Събори стените между трите стаи и сега от големите прозорци струеше ярка светлина, а стъклените врати водеха към слънчева тераса, която допълнително разширяваше пространството на и без това огромното помещение. То беше всекидневна, хол и кабинет едновременно.

Малката спалня и банята също претърпяха основен ремонт. Сюзън беше донесла много малко вещи от къщата, която обитаваха с Майкъл, някои неща купи наново. Повечето от избраните с много любов мебели за предишния им дом сега се съхраняваха в склад.

Масивна камина, обградена с етажерки, заемаше едната стена на помещението. Полицата на камината, изработена от кедрово дърво, й служеше за изложбена площ на нейната колекция от месинг. На грубите кедрови колони беше накачила цветарници и картини — по този начин старата дървена къща се превърна в уютен дом.

След като взе душ и се облече, се почувства значително по-добре. Скоро щеше да дойде Майкъл. Трябваше да се държи така, сякаш миналата нощ не се е случило нищо съществено.

Дочу свистенето на гуми и пристъпи към стъклената врата. Майкъл беше облечен в джинси и бяло поло. Защо трябваше да изглежда така дяволски добре? Пролетният бриз развяваше русата му коса. Сюзън неволно си спомни първия път, когато я погледна със знойните си, по-скоро черни, отколкото кафяви ириса. По-късно откри, че около изразителните му очи се появяват малки бръчици, когато се засмее. Те пламтяха и излъчваха сила, когато е възбуден. А в онази, последната нощ, в тяхната къща... тези очи бяха тъжни.

Тя се отърси от спомените. „Не, сега не бива да мисля за това!“

Защо изобщо идваше той? И защо му беше разрешила да я посети? „Защото съм глупачка“. Сюзън кимна, като се огледа критично. Беше облякла бледорозовия копринен костюм, който купи в бутика на Хедър, наместо обичайните джинси и тениска — но сега вече беше твърде късно за преобличане.

Позвъни се, тя тръгна към входната врата и нервно поздрави Майкъл. Гадост. Гадост. Гадост. Чувстваше се абсолютно по същия начин, както и по-рано. Заливаха я една след друга студени и горещи вълни.

Не! Толкова лесно нямаше да забрави миналото. Но не беше подготвена за предателството на собственото си тяло, което все така реагираше на близостта на Майкъл.

Той я последва в хола и смаяно се огледа. Сюзън беше сътворила истинско чудо от старата хижа! Помещението бе уютно, подканващо — и романтично. Дали и други мъже преди него са правили тази констатация?

Изненада се като чу думите ѝ:

— Ти си едва третият ми гостенин, откакто живея тук.

— А Хедър и мама са били другите двама? — Майкъл се постара да прозвучи така, сякаш отговорът не го интересува особено.

Погледът му обходи голямата стая. На писалището лежаха списания, книги, вестници, папки, хартии, ножици, лепило, моливи и фино, чистичко подредени изписани листи вдясно от машината.

— Да, само майка ти и Хедър са идвали тук. Хедър все още е най-добрата ми приятелка. Не знам какво щях да правя без тях. Желаш ли кафе?

— Не още. Нека първо поговорим.

Майкъл държеше едната си ръка зад гърба. В нея изведнъж се оказа блестяща червена ябълка.

— Отмъкнах я от мамината кухня. Или вече не си така лакома за плодове?

Сюзън се усмихна.

— Напротив. Аз съм може би единственият човек в света, който губи ума и дума, когато попадне в магазин за пресни плодове.

Майкъл дълго време я гледа мълчаливо.

— Тревожа се за теб. Не бива да живееш тук горе съвсем сама.

Усмивката ѝ се стопи. Издържаше погледа му като хипнотизирана. „Той се тревожи за мен?“ Отново почувства познатото гъделичкащо напрежение между тях. Преглътна.

— Можеш да останеш там — посочи му канапето. — Аз... аз ще донеса веднага кафе... чашките...

По дяволите! Беше нервна и просто дрънкаше глупости. От къде на къде този Майкъл все още бе в състояние да я изкара от равновесие?

Той се усмихна.

— Окей, да поседнем и да се отпуснем.

Сюзън зае неудобно място на ръба на канапето и притисна плътно краката си. Майкъл се настани и опъна своите.

— Сюзън, как си могла да понасяш самотата в продължение на три години? — мило се осведоми той.

Тя си спомни първите месеци в тази къща.

— Когато Хедър ме доведе тук, исках да бъда сама. След покупката и ремонта смятах да си потърся работа. Нямах намерение да живея от парите ти. И все още го нямам. Но Том беше на мнение, че още съм много слаба, за да работя и че се нуждая от почивка. Хедър и Джанет често ме посещаваха.

— Защо не остана в нашата къща? Трябва да ти е било доста неудобно тук.

— Наистина мястото е малко тясно. Но ти разбираш, че не можех да остана в нея.

— Не съм отишъл в Атланта за това, което предполагаш. С къщата и Мейсън и за мен са свързани много спомени. — Майкъл помълча известно време. — Сюзън, много ми се ще да те попитам, защо написа романа за Шон. И защо така благородно се отнесе с мен.

— Това е дълга история. Ако наистина те интересува, ще се опитам да я съкратя.

— Интересува ме. Моля те.

Тя кимна.

— Отначало стоях тук сама като в шок. Когато болката се поуталожих, преживях още по-кошмарни дни. После постепенно започнах отново да живея и да чета от време на време книги и списания. След толкова време отново се завръщах към живота. Сигурно си спомняш, че още от детските години си водя дневник и че

винаги съм искала да напиша роман. По време на бременността си направих първия опит да се изява като писателка.

Майкъл закима усмихнато.

Внезапно ѝ хрумна, че той е станал някак по-зрял. Снощи беше твърде възбудена, за да може да го наблюдава внимателно. Линиите около очите и устните му бяха станали по-дълбоки. На лицето му лежеше сянка от тъга. Но все още притежаваше неустойимото еротично излъчване, стария сексапил, тези зеници...

Тя сведе поглед и с подчертан „интерес“ загледа ориенталския порцеланов съд, който Хедър ѝ беше подарила. Защо все още не можеше да погледне Майкъл в очите, без да изпита слабост?

— Снощи говорихме за пръв път след онази кошмарна нощ — гласът му прозвуча дрезгаво. — Казваш, че тогава си била в шоково състояние. Е, и с мен не беше по-различно. Първо катастрофата, после и това с Шон... Оставих се да ме отпратят мама и Хедър, дори без да се опитвам да настоявам за обяснение...

— Подробностите не ме интересуват, Майкъл — прекъсна го Сюзън. — Може би е било грешка. Но толкова неща се случиха и аз бях толкова самотна...

Двамата мълчаха в продължение на минути.

— Ако можех да върна времето — продължи тихо най-сетне Сюзън, — навярно бих направила някои неща другояче. Но и както по-рано, на мнение съм, че някой, който не обича Шон, не би могъл да му даде цялата любов и грижа, от които той се нуждае. Когато разбрах за теб и Рина, болката ми все още беше сипна като от отворена рана. За пръв път в моя живот не успях да се справя с нещо.

— Сюзън...

Все още не го поглеждаше.

— Отначало все ми се искаше да спя. Едва когато всичко се срути над мен, почувствах колко съм изтощена. Бях сама, наранена и се признах победена без остатък. Исках само да намеря покой — на всяка цена.

— Намери ли го?

Тя сви рамене.

— Има мигове, в които се чувствам самотна и копнея за всичко, което съм изгубила. Но се научих да обичам самотата.

Майкъл се огледа.

— Да, мисля, че разбирам какво имаш предвид. Това е прекрасна вила за почивка. И вероятно е единственото подходящо място за писане. Но не разбирам как може постоянно да се живее тук. По-рано ти често излизаше, обичаше да имаш хора около себе си.

— Тази жена вече не съществува — отвърна Сюзън, после слабо се усмихна. — Ти ме попита за книгата. Един ден се почувствах значително по-добре и изпитах непреодолим подтик да пиша. Измъкнах стария манускрипт^[1] и го преработих. Толкова много от себе си инвестирах в тази книга, а трябва да призная, че не струва особено.

— Не се ли опита да я издадеш?

— Напротив — тя се засмя. — О, колко уничително беше всичко. Изпращаш ръкописа в издателството, получаваш го обратно и отново, и отново го преработваш. Понякога на човек му идва да се откаже от всичко.

— Ти винаги си била упорита и последователна.

След известно мълчание Сюзън го погледна.

— Една вечер както си седях тук и слушах музика, дадох ход на мислите си. Чувствах се толкова самотна, копнеех за времето, когато Шон още беше жив. Седнах пред машината и описах всичко, което се беше случило — всичко, което съм преживяла. Беше нещо като акт на освобождаване.

— Но мен ме пощади!

— Когато взех решение да опиша историята си в роман, помислих си, че мога да помогна на други двойки с подобни проблеми. Но се отказах и вмъкнах някаква приказна версия — добави горчиво Сюзън.

— Продала си романа.

— За мен това все още е чудо. Но той е една лъжа.

— Той е една прекрасна приказка.

— Да. Става въпрос за хора, които в момент на криза реагират смело и благородно. Бях въодушевена, когато романът се прие добре. Исках да съпреживея радостта си с някого. Хедър и Джанет се намираха в Европа. Майка ми не вдигаше телефона. Не успях да открия Том. Този триумф би означавал много повече за мен, ако можех да го споделя — с някого, когото обичам и който ме обича.

— Защо не ми се обади?

Сюзън отбягна погледа му и замълча.

Майкъл затвори очи за миг.

— Сюзън, вярваш ли, че и в живота съществува такъв баща като в твоя роман?

— Не знам! — замислено отвърна тя. — Но съм чувала за двойки, които се привързват един към друг чрез общата грижа за болно дете. Аз обичах моето дете, много даже. Но през всичките тези години е имало моменти, в които съм искала малко свобода. Копняла съм за безвъзвратно отминалото време с теб, времето преди Шон.

В погледа му се появи нещо мъчително. Сюзън се опита да не му обръща внимание и продължи:

— Знаех, че трудно ще приемеш факта, че нямаш здрав син и не можеш да си правиш великолепни планове за неговото бъдеще. След раждането на Шон и аз реагирах точно така. Но се научих да го обичам. Точно той се нуждаеше от толкова много любов.

Сюзън скочи. В очите ѝ се появи влага.

— О, по дяволите!

Прекося помещението и се спря пред стъклената врата. Избърса сълзите си. Внезапно Майкъл застана до нея, хвана ръката ѝ и нежно я привлече към устните си.

— Шон беше щастливо малко момченце, защото имаше теб за майка. Аз бях един глупак и егоист. Идиот.

Сюзън потисна хълцането си.

— Не исках да те обременявам. Бях толкова уморена, Шон плачеше толкова много. Та той имаше нужда от мен! Разкъсвах се между него и теб. Аз... аз дори ходих няколко пъти при психиатър, Майкъл!

— Знам. И не прави такава физиономия! Говорих с Хедър и мама. Казах им колко съм възмутен, че са криели всичко от мен.

Двамата излязоха на слънчевата тераса, на която имаше кръгла маса и плетени столове.

— Хубаво е — Майкъл погледна към небето. — Мисля, че ще имаме хубав ден.

Сякаш недочула думите му, Сюзън продължи:

— Понякога ми се иска да си поставям по-разумни цели. Има професии, които без усилие мога да упражнявам. Но чувствам непреодолима нужда да извоювам сама успехите си.

Майкъл я хвана за раменете.

— Още ли си огорчена? Мразиш ли ме?

Въпросът му събуди болезнени спомени. В първите дни, когато се нанесе в къщата, Сюзън се бе опитала да изгони окончателно Майкъл от мислите си. После дойде болката. Плачеше с часове, обичаше го и го мразеше. Винаги беше смятала, че са свързани по особен начин. Нито за секунда не бе го подозирала в изневяра. Сега се питаше дали хармонията не е била само повърхностна. Или не са били женени достатъчно дълго време, за да се справят с проблеми като Шон.

Бавно и колебливо тя се извърна. Трябваше да продължи разговора с Майкъл, да се опита да му обясни всичко. Той я привлече към себе си и така останаха в продължение на минути. Най-после Сюзън вдигна поглед.

— Сега знам, че съм била наивна. Но ти се доверявах абсолютно и изцяло.

— Сюзън, старата магия още живее. Дори и да не искаш да го повярваш: откакто ме напусна, аз съм нещастен. Не искам развод.

— Защо, Майкъл? Все още не разбирам защо досега не си направил постъпки за развод.

— Ти си единствената жена, която някога съм молил да се омъжи за мен. Единствената, която мога да си представя като моя съпруга. Толкова много имам да ти кажа и да направя за теб. Като начало ще се преместя отново да живея в Мейсън. Ще ми дадеш ли шанс да мога да те виждам?

— Аз съм се променила, Майкъл, а и ти също — това е факт. Има моменти, в които не мога да върша нищо друго, освен да пиша. А това значи седем дни в седмицата — дори по празниците. Понякога се будя нощем и не намирам покой, докато не видя мислите си на белия лист. Просто трябва да пиша.

— Аз се гордея с теб и ти се възхищавам за амбициозността, с която преследваш целите си. Сюзън, молил съм се на Хедър и на мама, дори на Том, да ми дадат телефона и адреса ти.

Сюзън кимна.

— Да, знам. Аз поисках да бъда сама, за да си изясня нещата и да започна на чисто. И ще се опитам да се боря. Но все още не мога да се примиря с мисълта, че никога няма да имам дете.

— Толкова ми е мъчно, скъпа. Слушай, ще намерим време да поговорим за всичко. Сюзън, някога бяхме приятели и любовници. Можехме да обсъждаме проблеми от политика до поезия. Липсваше ми твоето приятелство, нашите дълги разговори. Впрочем откога... откога не носиш халката си?

Сюзън хвърли поглед на дясната си ръка.

— Мисля, че в деня, когато я свалих, бях достигнала най-ниската си точка. Трябваше да го направя. За мен това беше външен белег на нашия край. Впрочем ти също не носиш вече своята.

— Вярно е. Не знам защо, но явно имам алергия към златото. Там, където беше пръстенът, получих обрив. Затова го магнах. Може би все още не ми вярваш, но никога не съм искал да ти причиня болка. Сюзън... Сега си тръгвам, мила. Ти имаш да вършиш куп неща. Ще се видим довечера на сватбата. Много се надявам на това.

Ръка за ръка те се върнаха в къщата. Майкъл целуна устните ѝ. Сюзън се взря в очите му и откри там желание, което изпитваше и тя самата. Внезапно пожела той да я люби. Но не можеше да го направи. Не сега. Не още. Може би никога повече.

— До довечера — тихо каза Майкъл.

— Ей, как ще се върнеш вкъщи, след като си дошъл тук с моята кола?

— Погледни навън — ухили се той.

Сюзън отвори вратата. Ферарито на Майкъл стоеше паркирано отпред.

— За мен това вече е твърде много.

— Един от моите хора го докара, не се вълнувай. Жена му пък караше тяхната кола и си прибра мъжа обратно.

— Толкова тревоги само за да получи колата си...

— Не ставаше въпрос за нея — Майкъл я погледна нежно. — Искрах непременно да те видя. Всяко средство беше добро. Довиждане, хубава жено...

По време на пътуването към Мейсън Майкъл си мислеше, колко добре би било да държи Сюзън в обятията си и да я обсипва с целувки. Тя беше много променена. Но в нейната компания той чувстваше същата възбуда както в онзи ден, когато разбра, че започва любовта им.

С какъв ентузиазъм говореше за писането! Той нямаше никаква представа за тази нейна амбиция по-рано. И какво всъщност знаеше за

жена си? Когато се роди Шон, тъкмо започваше да я опознава. Бяха толкова обсебени един от друг, че приличаха повече на любовници, отколкото на семейство.

Преди да открие, че най-добрата приятелка на малката му сестричка се е превърнала в прекрасен лебед, Майкъл имаше много жени, но никога — сериозна връзка. Отначало не му се удаваше да дефинира чувството, което Сюзън събуждаше у него. После разбра, че е било любов.

На осемнадесет Сюзън беше хубава, но не в класическия смисъл на понятието. Познаваше и по-големи красавици. Интелигентна, с чувство за хумор, сладка и наивна девственица. И знаеше как да го държи на дистанция.

Колкото повече залагаше на неустоимия си чар, който в миналото най-бързо го отвеждаше до желаната цел, толкова по-недостъпна ставаше тя. Сега можеше само да се усмихне на наивността си. Отчаян, беше помолил баща си за съвет. Пол Гарнър — чаровен, добре изглеждащ мъж — отначало не му обърна внимание, само сви рамене и му каза, че не при всяка жена може да има успех.

После отбеляза ухилен:

— Сюзън сигурно много прилича на майка ти. В същата минута, когато видях Джанет, знаех, че това е жената, която бях търсил. За всяка следваща стъпка трябваше да ѝ се моля до полуда, докато осъзнах, че е романтичка. Така че започнах най-старомодно да я ухажвам — свещи, рози, шампанско, парфюм и всички тези глупости. Тя ме накара доста да се поизпотя, но повярвай ми, синко, майка ти си струваше чакането. И в края на краищата за мен също беше удоволствие да покоря сърцето ѝ.

Майкъл беше слушал баща си скептично настроен, но без да забравя, че при Сюзън не беше успял с изпитаните си трикове. Добре знаеше, че тя го обожава и изпитва голям респект пред него. Но това малко му помагаше, когато я молеше да сподели леглото му. Опита съвсем открито, Сюзън го прие спокойно, но остана непреклонна. Значи трябваше да се измисля нова тактика. Отначало се почувства много глупаво, започвайки да я „ухажва“. Но баща му се оказа прав: много скоро това вече му доставяше удоволствие.

Спомени нахлуваха в главата му: двамата плуват в басейна, пътешестват в планините, пускат хвърчила от тревист хълм във

ветровит ден. Целувки на терасата на „Дикси-Дъдъл-Клъб“. Гореща прегръдка по време на танц. С лодка на езерото...

После я обсипа с подаръци, дори ѝ писа любовни писма. В края на лятото Майкъл осъзна, че е безнадеждно, неспасяемо влюбен.

Когато се ожениха, струваше му се, че ще я обича до края на живота си, без да може да ѝ се насити. Прие със смесени чувства малко след женитбата им вестта, че е бременна. Но Съюзън сияеше от щастие. А нейните желаниа бяха и негови, нейното щастие беше негово. По-късно, когато животът им рязко се промени, все още изгаряше от неукротимо желание по нея...

Баща му беше човек на действието, един преуспяващ мъж. Още в детството си Майкъл знаеше, че в него той залага големи надежди и не искаше да го разочарова. Умееше да се забавлява, но и къртовски да работи. Когато се ожени за Съюзън, все още изпитваше нужда от професионална реализация, но се стараше да я разбере, когато тя беше твърде уморена за любов след грижите за Шон, твърде изтощена за разговор.

След самолетната катастрофа, Съюзън представляваше само сянка на хубавото момиче, в което се бе влюбил. Отправи упреци към Хедър и майка си, че не му оставиха възможност за обяснение на четири очи с нея, но дълбоко в себе си всъщност им беше благодарен. Знаеше, не би могъл да ѝ обясни убедително, че когато срещна Рина, беше прегладнял за приятелство.

Изведнъж си спомни обещанието, дадено на Хедър: никога да не наранява Съюзън. Толкова много искаше тя да му стане жена, жена в истинския смисъл на думата. Рина не бе събуждала тези желаниа у него с подобна сила. Беше много объркан и самотен, когато я срещна. И добре се разбраха от самото начало. Рина бе най-красивата жена, която някога беше виждал — но не само хубостта ѝ го привлече...

Отначало връзката им се базираше на чисто професионална основа. Рина се оказа превъзходна химичка и чаровна, одухотворена жена. Майкъл с радост общуваше с нея. Тя принадлежеше към света на работата му — света, в който мъчителните мисли, къде е сгрешил със Съюзън, отстъпваха на заден план.

Прояви разбиране към желанието ѝ сама да се грижи за детето им, но се опита да я накара поне да си вземе помощничка. Отказа. Майкъл естествено, си обясняваше нейната реакция: дължеше се на

нейния проклет перфекционизъм. Може би нещата щяха да се развият другояче, ако можеше да бъде честен към нея. Грижата за Шон я обсебваше до такава степен, че тя винаги беше изтощена. Все не намираще подходяща възможност да поговорят. Как би могъл да ѝ причини болка? Допълнителни проблеми?

Толкова много я обичаше, че не можеше да ѝ го признае: животът му пропадеше в скучно рутинно русло. Да, може би трябваше повече да я закриля. Но колкото по-зле вървяха нещата в брака им, толкова повече той изпадаше в депресия и самосъжаление. Живееше със Сюзън, все още я обичаше и желаше. Но много преди да срещне Рина, вече бяха се отчуждили.

Рина беше сърдечна, любезна и можеше да изслушва всичко. Майкъл ѝ говореше за брака си, за болното си дете. Твърдеше, че обича Сюзън и че никога няма да я напусне. Не си даваше сметка, че Рина ще се влюби в него. А и за своята собствена реакция не беше подготвен...

Сега Сюзън признаваше, че го е пренебрегнала. И все пак тогава беше дълбоко потресена, научавайки за другата жена в живота му. Беше направил грешка.

Трябваше да предизвика Сюзън на сериозен, откровен разговор. Колкото и болезнен да беше изходът от него.

Рина... Това беше минало. Свършено. Но Сюзън не можеше да му прости. Беше казал, че все още са женени. Но тя имаше право. Това си бе чиста формалност. Отдавна вече не беше наивната жена-дете, за която бе се оженил. Тъга забулваше хубавите ѝ очи... Беше зряла жена, познала любовта. Когато си спомни за Кери, по бузите му плъзна руменина. Трябва да е забелязала желанието в очите му. Ще дойдат и други мъже — и всички те ще я намерят привлекателна. Наистина не можеше да си представи, че Сюзън ще започне някаква връзка, докато е омъжена. Но ако се развеяха и дойдеше истинският, навярно ще пожелае да се омъжи повторно. Тази мисъл почти го подлуди. Може би най-доброто би било да я изхвърли от ума си, но просто не можеше да го направи.

В старанието си да я забрави, беше си набавил типичните за един богаташ играчки: луксозна яхта, нов частен самолет, паркинг със скъпи лимузини. Притежаваше собствен фитнес център^[2], в който редовно тренираше. Гардеробите му бяха пълни със скъпи дрехи. Да, всъщност

притежаваше всичко, което можеше да се купи с пари. Включително и няколко хубавици... Но въпреки това водеше самотен живот, белязан с чувство за вина и разкаяние.

Така здраво стисна кормилото, че кокалчетата му побеляха — и изведнъж го осени прозрение. Сега Съюзът имаше властта да му причини болка — така, както той беше постъпил с нея. Но може би не мислеше да го прави. Ако успееш честно и открито да поговорят, може би щяха да погребат миналото.

[1] ръкопис. — Бел.ред. ↑

[2] Гимнастически комплекс за хармонично тяло. — Бел.ред. ↑

IV

Майкъл бавно слизаше по широката стълба. Спря за миг в огромната приемна. Майка му и Хедър се обличаха горе за сватбата. Моди, готвачката, се суетеше в кухнята заедно с останалата прислуга около последните приготовления за приема, който даваха след сватбената церемония.

Погледна часовника. Най-рано след един час щяха да започнат да пристигат първите гости. Отиде в другия край на коридора и излезе в зимната градина. Седна на едно от белите плетени кресла и се огледа. Защо реши да чака тук? Може би, защото това беше любимото място на Сюзън, когато все още идваха в този дом.

„Тук е хубаво“ — помисли си, съзерцавайки белите мебели от камъш, буйната растителност, огромните прозорци и стъклени врати, които водеха в добре поддържана градина.

Внезапно си спомни как баща му нееднократно беше повтарял, че Сюзън приличала на собствената му жена. Слава богу, че Пол Гарнър не разбра нищо за Рина, преди да умре. Не би го разбрал. Родителите му бяха си останали верни един на друг.

Малко след женитбата си те се бяха нанесли в тази великолепна къща. В елегантната резиденция можеха да посрещат без притеснение големи групи гости. Майка му успя да създаде един уютен, мил дом за семейството. Макар мебелите да бяха скъпи, картините — оригинални, порцеланът — ценен, Хедър и Майкъл без страх лудуваха заедно с гостенчетата си в големите помещения.

С течение на времето всичко ставаше все по-хубаво и уютно. Ако не бяха тръгнали наопаки нещата, може би и тяхната къща със Сюзън някога щеше да излъчва същата топлина и радост от живота.

Изправи се и застана на вратата към верандата. Обичаше тази градина — сякаш от книжка с картинки. От всяка стая на партера стъклени врати водеха към великолепно аранжирания парк, в който плувният басейн изглеждаше като романтично езеро.

Басейнът... Спомените за прекрасния пролетен ден, който прекараха със Сюзън и Хедър там го връхлетяха. Изобщо не беше обърнал внимание на слабоватото момиченце с дългите плитки, когато бяха деца. Тогава, за своя изненада, откри, че Сюзън е пораснала. В края на този ден, след като я изведе на вечеря, избуяха първите му чувства. Беше сполетян от любов и желание и до днес всичко си остана непроменено. Желаше я дори повече, желаше я както никоя друга жена.

Остана още известно време така, загледан безпаметно в градината, после рязко се извърна и се запъти към хола.

Усмивка заигра по устните му, когато чу леката музика, изпълнявана от Максин на рояла. Докато чакаше в салона на майка си заедно с останалите гости, Майкъл мислеше за желанието на обичащата всичко модно негова сестра за традиционна брачна церемония. Опитваше се да я разбере. Дори и да бе нарушил обета, даден някога на Сюзън, той държеше на семейството и го смяташе за нещо свято и нерушимо.

Погледът му се плъзна към камината, осветена от месингови канделабри. Най-отпред имаше молитвено столче, от двете му страни — огромни саксии с папрат.

Духовното лице, следвано от Сюзън и Кери, прекрачи прага. О, господи! Сюзън беше невероятно хубава!

Носеше дълга рокля в люляков цвят от копринен креп с буфан ръкави, беше си обула сатенени пантофки в същия цвят. Изглеждаше като принцесата от приказките. Как би искал да я грабне в обятията си и никога повече да не я пусне.

Без желание погледна към Кери. Той беше, както винаги, блестящ в празничния си черен костюм с ланец и папийонка. Жегна го ревност.

Максин засвири сватбения марш от Вагнеровия „Лоенгрин“... *празнично въведени...*

Когато Хедър тръгна към Джон, гърлото на Майкъл се сви. Сестра му беше хубава, горда булка. В известен смисъл бе дори старомодна.

Сюзън също беше старомодна. В деня на тяхната сватба беше го погледнала с очи, пълни с любов и всеотдайност, облечена в прекрасна булчинска рокля. „Господи, о, господи...“

Погледът му се върна на Хедър. Семплата ѝ рокля в цвят слонова кост от коприна беше много елегантна. Венецът от бели рози чаровно контрастираше с тъмните ѝ коси. Булчинският ѝ букет от рози и гардении бе украсен със сатенени панделки.

Майкъл усети ръката на майка си. Обърна се. Тя беше хубава в розовата си копринена рокля с дантелен жакет в същия цвят. В очите ѝ блестяха сълзи. Той усмихнато стисна дланта ѝ.

Духовникът разтвори библията си.

— Многоуважаеми присъстващи, събрали сме се тук пред Бога и в съгласие с тези свидетели, за да свържем този мъж и тази жена в светата обязаност на семейството...

Сюзън премигна зад сълзите си. Не, не биваше да се разплаче!

Майкъл видя тези сълзи.

„О, съкровище, и ти ли си спомняш?...“

— Вземаш ли тази жена за своя съпруга, за да живееш с нея по волята на Господа Бога? Искаш ли да я обичаш и утешаваш, да я уважаваш и да държиш на нея в добри и лоши дни? Ще откажеш ли на всички други, за да бъдеш само неин, докато смъртта ви раздели...

„О, скъпа, аз исках да спазя тази клетва...“

Същият въпрос бе зададен на Хедър. Тя погледна Джон с очи, пълни с любов, и каза „да“.

„И ще го спазя, точно като Сюзън“ — помисли си Майкъл.

Духовникът хвана дясната ръка на Джон и я положи върху тази на Хедър. После помоли Джон да повтаря след него:

— Аз, Джон, те вземам, Хедър, за моя най-скъпа съпруга, за да те имам до себе си от този ден за добро и за зло; за да те обичам и да те почитам, докато смъртта ни раздели, според Светата Господня Воля, заклевам се!

Докато Джон повтаряше клетвата, Майкъл погледна Сюзън. Болка прониза сърцето му, като видя посипаните ѝ с перли мокри бузи. Да можеше да я вземе в обятията си и да я помоли да приеме още веднъж същата клетва! Ако му дадеше още един шанс, той щеше да я спазя.

Дойде време за размяната на пръстените. Отново мислите му препуснаха към неговата собствена сватба. Сюзън беше избрала прости, класически халки. Снощи не видя никакво бижу по ръцете ѝ. Сега също не носеше украшения.

Спомни си, че Сюзън само веднъж се съгласи да свали халката си, и то без желание — само защото акушерката беше настояла. Това бе при раждането на Шон. Тогава беше му казала: „Внимавай за пръстена ми. Сложи ми го веднага щом ме върнат в стаята ми. Той е символ на нашата любов“.

„Боже, какъв глупак излязох!“

Започна молитвата „Отче наш“. Духовникът благослови младоженците.

Майкъл се взря в лицето на Сюзън и си спомни думите: „Що е Господ съединил, човек не бива да разделя“. Убягна му усмивката на пастора, който обяви Джон и Хедър за мъж и жена.

За сватбеното тържество Джанет беше отворила остъклените врати между салона и трапезарията.

Сюзън стоеше до Кери в един ъгъл и отпиваше от шампанското си. След като церемонията приключи, тя бе хукнала към тоалетните. Но преди да оправи грима си, се облегна на вратата и се разрида. Не знаеше защо са сълзите ѝ — дали защото сватбата на Хедър бе тъй прекрасна, или за собствените ѝ разбити мечти.

Когато малко след това прекрачи в трапезарията, се смая от великолепието, с което беше приготвено всичко, въпреки че списъкът на гостите включваше двадесет души.

Имаше блюда със сирене, прекрасно подредени ордьоври, студен и топъл бюфет, една огромна, впечатляваща сватбена торта — и естествено цели бъчви шампанско.

Хедър и Джон разрезаха тортата, гостите се отправиха към бюфета и се разделиха на групички, а тя взе чашата си и отиде в салона. Спомни си, че беше открила сълзи в ъгълчетата на очите на Майкъл, докато траеше церемонията. Знаеше, че той много обича сестра си и навярно е съпреживял цялата венчавка. Но не ѝ убягна, че гледаше не Хедър, а нея самата — почти неотклонно. Вероятно беше си спомнил тяхната венчавка.

— Каква прекрасна сватба? — стресна я гласът на Кери.

Тя кимна.

— Тъкмо се възхищавах от тоалетите на гостите. Фантастични са, нали? Или може би така ми се струва, просто защото дълго време не съм излизала от къщи.

— Навярно и двете — усмихна се сияйно Кери, — но вие сте най-хубавата от всички, Сюзън. Все още имам желанието да ви снимам. Бих го направил на фона на гъвкаво-лъскава драперия с цвета на вашите неповторими очи, праметната през раменете ви. Вашето теменуженосиньо е нещо много рядко срещано.

Сюзън се усмихна.

— Благодаря за любезността. Но, честно казано, не разбирам защо точно мен искате да фотографирате — има толкова много жени, по-хубави от мен.

— У вас виждам нещо твърде особено. А коприненият ви тен не се нуждае от никакви светлинни ефекти. Помислете за това: аз ще остана в Атланта още няколко седмици. И се надявам пак да се видим.

— Ще си помисля.

— Ще ме извините ли сега, Сюзън, искам да поговоря с Джон и Хедър, преди да се качат горе и да сменят дрехите си. Ах, впрочем, имате ли предвид нещо за утре?

— Не.

— Тогава ще ви се обадя — усмихна й се Кери.

Когато той се отдалечи, Сюзън се огледа наоколо.

Майкъл тъкмо разговаряше с Хедър. Как само изглеждаше! Тя потиснато си даде сметка, че е абсолютно нереално да се изисква вяност от един такъв мъж.

Той вдигна поглед и очите им се срещнаха. Веднага отиде при нея.

— Изглеждаш фантастично — отбеляза с мила усмивка.

— Благодаря. Тъкмо се възхищавах от гостите. Дори казах на Кери, че не си спомням да съм виждала толкова красиви рокли на едно място.

— Свършвай вече със самотния живот, съкровище. Слушай, нека отново ти покажа как изглежда светът. Има толкова хубави неща, които изпускаш, докато се усамотяваш там горе!

— Някои действително ми липсват. Беше ми приятно да се подготвям за този уикенд, например. Сутринта си спомних за всички партита, събирания и прочее удоволствия, на които нямах възможност да се насладя.

— Ще продължим да танцуваме и да правим това, което и по-рано сме правили. Разбира се, ако решиш отново да ме видиш.

Сюзън го погледна скептично.

— Не мога да повярвам, че говориш сериозно, Майкъл. Не знам защо изобщо си се оженил за мен. Спомням си момичетата, които си водил у вас — без изключение жени от класа.

„И Рина. Нея, разбира се, не бих могла да забравя.“

— Трябва ли непрекъснато да ти казвам това, което и в миналото ти повтарях? Да, познавал съм хубави жени, но никоя не е означавала за мен толкова много. А сега трябва да тръгвам. Обещах да закарам Хедър и Джон на летището. Ето ти телефоните, на които можеш да ме намериш в кантората.

— Ако... ако ти се доверя и ти... ти ме разочароваш за втори път... — Сюзън млъкна и нервно тръсна коси, — не знам дали ще успея още веднъж да залепя парчетата...

— Обещавам ти, че никога повече няма да ти причиня болка — гласът му беше дрезгав. — Ще те убедя, че всяка дума, изречена от мен, означава, че те обичам. Имаш ли нещо запланувано за другия уикенд?

Тя се поколеба за миг.

— Трябва да работя върху новия си роман.

— Слушай, ще ти се обадя утре. Просто се налага да се видим отново.

— Не знаеш номера ми.

— Напротив. Тази сутрин се промъкнах в кабинета на мама и го открих в нейния бележник — весело обясни той. — Имаш ли нещо против?

— Всъщност не — поклати глава Сюзън. — Имам автоматичен секретар. Когато работя, много често го включавам, така че не ми се налага да разговарям с никого, ако не искам.

— Тогава ще ти оставя съобщение и ти можеш да ми позвъниш, ако имаш желание и време. Сюзън, в този плик има едно... едно

послание. Надявам се да ти хареса. Но сега наистина трябва да побързам. Довиждане, хубава жена.

С най-голямо удоволствие би я целунал. Но се задоволи да я помилва бегло по бузата. После се обърна и напусна стаята.

Щом затвори вратата зад себе си, Сюзън веднага изхлузи обувките с висок ток и се вмъкна в банята. Дотолкова беше свикнала да носи удобни дрехи, че много трудно би се нагодила отново към градския живот, ако решише да го направи, разбира се, и да се откаже от отшелническият живот.

Отиде в спалнята си и седна на ръба на леглото, за да масажира краката си. Тогава се сети за плика, който ѝ даде Майкъл. Извади го от чантата си и го отвори. Отвътре падна визитната му картичка с телефонните номера. В средата беше написал числото три.

Съвсем бе забравила за стария им таен код. О, това беше глупаво, но и романтично. Когато си изпращаха писъмца, Майкъл се подписваше с „три“, което значеше „обичам те“. Това закодиране той измисли заради Сюзън, която делеше една стая с Хедър. Дори и като си говореха по телефона в присъствието на друг човек, завършваха разговора с едно прошепнато „три“.

„Признай си, Сюзън. Ти много би искала да вярваш, че Майкъл го мисли насериозно и че все още те обича. Но все още му нямаш доверие. Все още не. Дали би се преместил да живее отново в Мейсън, както обеща?“

Внезапно усети първите признаци на мигрена. Понякога успяваше да задуши пристъпите ѝ още в зародиш. Не! Не и тази болка! Том настояваше да се изследва при специалисти и тя се беше подложила на десетки тестове. Резултатът от тях беше, че лекарите не знаеха как може да ѝ се помогне.

Ако не вземеше мерки веднага, това продължаваше с дни и болката беше непоносима. Докато се грижеше за Шон, понякога ѝ костваше нечовешки усилия да става нощем, за да го нагледа, ако я връхлетеше някой от тези пристъпи. Сега просто си оставаше в леглото, докато болката отшуми.

Но трябваше да работи. И да помисли за Майкъл. Да преодолее главоболието. И без това загуби много време заради сватбата на Хедър.

По дяволите! А толкова лесно ѝ се удаваше писането в последните дни! Сега чувствата ѝ бяха объркани, ще бъде трудно да се концентрира.

Погледна отново картичката и се замисли за времето, когато твърдо вярваше, че животът е хубав, и че е постигнала всичките си мечти. Много неща се промениха оттогава, но копнежът в нея остана...

Сложи я на нощното шкафче, изправи се и облече пижамата си. Отиде в банята и глътна болкоуспокояваща таблетка. Внезапно почувства смъртна умора и изтощение. „Днес няма повече да мисля за Майкъл.“

Легна, притихна и се опита да се отпусне. Скоро лекарството започна да действа и тя изпадна в дълбок сън.

V

Сюзън и Джанет влязоха в трапезарията.

— Радвам се, че ме придружи на църква и сега ще ми правиш компания за обяд. Ти, естествено, се досещаш, че исках да поговорим за сватбата на Хедър. А и много време те нямаше, Сюзън. Наминавай по-често, искаш ли? Липсваше ми.

— На мен също ми липсваха срещите ни. Винаги с радост съм идвала тук. Когато ми се обади и ми каза, че ще има печена патица с прочутите медени и портокалови сосове на Моди, аз, естествено, не бих могла да отговоря с „не“.

Джанет се усмихна.

— На това разчитах. Още не съм ти казала, че в този костюм изглеждаш фантастично.

— Миналата седмица се поглезих. Облякох се в нови дрехи и се разходих из града да видя какво ново има.

— Ти винаги си била толкова хубаво момиче, Сюзън. А сега си станала хубава жена. И е съвсем правилно да се обличаш по подходящ начин — добави Джанет, докато сядаха на английската маса за хранене.

Сюзън се оглеждаше в елегантно мебелираната стая и установи, че къщата на Гарнъррови ужасно ѝ е липсвала. Джанет много държеше храната винаги да се сервира стилно, дори и когато ядеше сама. Днес в средата на масата беше поставен блестящ букет от гладиоли в кристална ваза, покривката беше плюшена, а сервизът — от севърски порцелан.

Сюзън се усмихна.

— Обичам изгледа от тези прозорци. Какво си посадила сега?

— Петунии, различни сортове рози, азалии, камелии, лалета, гардении, лилии, гладиоли. Помниш ли как си играехте двете с Хедър там, когато бяхте деца? Винаги ме е било страх да не ми стъпчете нещо.

— Мисля, че по-често съм била тук, отколкото у дома — Сюзън се обърна, когато Моди тържествено внесе огромен поднос. — Моди, тъкмо казвах на мисис Гарнър, че просто трябваше да приема поканата и заради вашата прочута печена патица.

— Липсвахте ни — усмихна се Моди. — И хлебчетата съм изпекла сама, вие толкова ги обичахте по-рано. Надявам се обядът да ви хареса.

— Сигурна съм в това.

— Моди, струва ми се, че току-що убедих Сюзън да ни гостува по-често. Така че ще имате възможност да готвите за нея — подхвърли Джанет.

— Хубаво. Много обичам да готвя за вас и за мисис Хедър... и за мистър Майкъл.

— Благодаря — побърза да каже Сюзън, забелязала неприятната изненада на Джанет при споменаването на Майкъл.

Когато Моди излезе, двете се впуснаха в дълъг разговор за сватбата на Хедър. Най-накрая Джанет се осведоми за майката на Сюзън.

— Тя е добре. Нашите отношения са малко особени. С теб винаги съм се разбирала по-леко, отколкото с нея. И аз не знам защо. Мама правеше всичко за мен. Но когато умря татко, беше ужасно самотна до момента, в който се запозна с Боб. И понеже няхах братя и сестри, у вас ми беше по-интересно. Сега мама изглежда щастлива. Чуваме се редовно по телефона, но не съм я виждала от години. Тя все още живее в Сан Франциско. А заради Шон не можех да пътувам. Да дойде тук и да ми помогне за него, не е и помисляла. Остави ме сама, когато може би най-много съм имала нужда от нея.

— Също както и Майкъл? — предпазливо попита Джанет.

— Да — глухо отвърна Сюзън.

— Би ли могла някога да му простиш?

— Опитвам се. На сватбата на Хедър той се държа много мило и ме увери, че съжалявал за разрива на нашия брак.

— Майкъл много пъти е говорил с мен. И мисля, че никога не е преставал да те обича. Беше толкова възбуден преди срещата с теб, както някога преди първата си среща. През годините на вашата раздяла беше много нещастен. Често ни е молил да му дадем адреса ти.

— Много съм обърквана все още от разговорите ми с него. Трябва да съм наясно с моите собствени чувства. Знаеш ли, никога не съм го мразила истински. Може би съм го обичала твърде много, за да си представя живота си без Майкъл.

— Знам това, Сюзън. За съжаление никога не се стигна до едно истинско обяснение между вас.

— Все още си задавам въпроса дали не е била моя вината, задето Майкъл се свърза с друга жена. — Тя се поколеба. — Между другото, обещах му да поговорим тази седмица.

— Това ме радва — облекчено въздъхна Джанет. — Много бих се радвала, ако се стигне до сдобряване между вас. Но не искам да се намесвам.

След обяда двете жени се поразходиха в градината. После Сюзън си взе довиждане и си тръгна към къщи.

Около три следобед пристигна в дървената къща. Прослуша телефонния секретар и попадна на съобщение от Майкъл:

„Жалко, че съм те изпуснал — чу тихия му глас. — Ще ти се обадя довечера в девет. Обичам те, Сюзън.“

Другото съобщение беше от Кери:

„Ако се върнете преди шест, моля, обадете ми се. Бих искал да ви поканя на вечеря“ — следваше телефонен номер, на който може да го намери.

По дяволите! Ако излезеше с Кери, щеше да пропусне обаждането на Майкъл. Много важно! Трябваше ли да си седи вкъщи и да чака неговото позвъняване? И откъде можеше да знае дали той не е с Рина тази вечер? Нима си въобразяваше, че само като свирне тя ще зареже всичко, за да се хвърли блажено в обятията му? „Много има да чака!“

Сюзън отиде в спалнята и се съблече. Беше уморена и искаше да поспи. Нахлузи нощница от копринен сатен, легна си и се втренчи в тавана. Ума ли си беше загубила? Защо облече тази нощница? Майкъл ѝ я беше подарил малко преди последната им съвместно прекарана Коледа. Много рядко я обличаше. И защо ѝ я бе купил? Дали е изпитал чувство за вина заради Рина? Дали и на нея е подарявал такива неща? Преглътна и се опита да мисли за друго.

За Рина знаеше само това, което пишеше във вестника. Хедър веднъж, сякаш между другото, бе ѝ споменала, че Майкъл ѝ бил

разказал всичко. Но тогава не искаше да слуша. Затвори очи. Рина беше определена в онази статия като „хубавата млада спътница“.

Сега, когато беше сама, Сюзън си призна, че още го обича. Ако Майкъл е имал някаква бурна любовна връзка, тя самата носеше вина, че се е стигнало дотам. Тези последни години... Просто винаги беше много изморена. И той вече не е имал истинска съпруга в нейно лице. Ако беше си взела помощничка, нещата може би щяха да се развият по друг начин.

Но за всички „ако“ и „но“ беше твърде късно.

Сюзън се прозина. Трябваше да си отпочине както трябва, иначе главоболието отново щеше да настъпи. А я чакаше работа над книгата. Но преди това една малка дрямка. Нави будилника за осем и половина.

Когато часовникът избръмча, тя натисна копчето. Изведнъж си спомни: „Майкъл. Той ще ми се обади“.

Стана и отиде в банята, където се изми със студена вода. „За какво иска да говорим? Наистина ли е приключила връзката му с Рина?“

Върна се в спалнята и седна на леглото. Точно в девет без пет изключи телефонния секретар.

Взираше се в часовника и броеше минутите. Пет... четири... три... две... една...

Телефонът иззвъня.

След четвъртия сигнал вдигна.

— Сюзън? Радвам се, че те открих. Чу ли съобщението ми?

— Да.

В главата на Майкъл мислите се объркаха. „Къде си била в два, когато позвъних? С Кери, може би? Той отишъл ли си е или сега го очакваш?“ За всичко това се готвеше да я попита, но само каза:

— Искан да ти призная, че от снощи непрестанно мисля за теб. Сюзън, излез утре вечер с мен. Моля те!

— Не знам — колебливо отвърна тя. — Не съм те виждала в продължение на три години. А през този уикенд се случиха толкова много неща.

— Вярно е. Но държа да знаеш едно: обичам те. Само ми дай шанс да докажа любовта си.

— Майкъл, ново разочарование не бих могла да понеса.

— Съкровище, никога повече няма да ти причиня болка. Нима не си спомняш вече първите години на нашия брак? Доброто време, което сме имали заедно? Искам пак да е така. Ще ти се обадя утре. Обичам те, Сюзън.

— Не можем да върнем времето назад — тъжно му отвърна.

— Наистина, но можем да се опрем на миналото. Сега си почини! Другата седмица ще си потърся жилище, тъй като бездруго все още работя тук. Всекидневното пътуване ми дотежа. Може би така ще е по-добре и за двама ни.

— Има толкова много проблеми. Това решение не е ли твърде прибързано?

— Не — решително отсече той. — А сега лека нощ, мило.

— Лека нощ, Майкъл.

Замислено затвори телефона. Защо Сюзън не му каза къде е била на обед? Може би е ходила в града. Дали не е обядвала с Кери. „Господи, разболявам се от ревност! Дали снощи Кери я е извеждал? Разрешила ли му е да я целуне? О, защо така да се измъчвам! Сюзън не бива да разбере за ревността ми. Трябва да я убедя в любовта си.“

Погледът му потъмня. Налагаше се да поговори с нея за Шон и за Рина. И тези разговори може би щяха да бъдат болезнени.

Кога всъщност престанаха да разговарят? По-рано ѝ доверяваше и най-интимните си мисли. И тя винаги е била открита и честна спрямо него. Да, дори без думи се разбираха. В първите години след раждането на Шон имаше мигове, в които бяха много близки. А после Сюзън вечно беше уморена... И срещна Рина...

Сега трябваше да реши как да спечели отново жена си, къде да я заведе, какви подаръци да ѝ купи. Например нова кола и бижута. Но само ако ѝ беше абсолютно верен и удържеше на обещанието си, би могъл да ѝ докаже своята любов.

Майкъл се усмихна. Да, сети се къде да я заведе за тяхната решителна среща.

VI

— Все още не си ми обяснил защо си наел тази вечер точно този стар шевролет и къде отиваме.

— От колко време не си била на автокино? — засмя се Майкъл.

— Нима още го помниш? — отвърна му Сюзън с усмивка.

— Не ти ли казах, че си спомням всичко?

Майкъл зави по алеята към автокиното, паркира и се наведе към Сюзън. Целуна я по връхчето на нослето.

— Веднага идвам.

Когато се върна с две пакетчета чипс, тя си спомни, че точно в това кино беше получила втората целувка от Майкъл.

Главният филм започна. Хапваха си от кесийките и около четвърт час гледаха мълчаливо екрана. После Сюзън продума:

— Майкъл, глупаво е. Та тук има само тийнейджъри...

— Яж си чипса, бейби. Действието ме грабва.

— Какво действие? Това е най-скучният филм, който някога съм гледала.

— Кой приказва за филма? Аз наблюдавам двойчицата в черния шевролет. Днешната младеж срам няма. Ние никога не бихме се държали така.

— За какво всъщност говориш?

— Виж там. Погледни само.

Сюзън се приближи към Майкъл.

— Не виждам никакъв шевролет.

— Ела по-близо. Погледни през моя прозорец.

Тя се наведе и погледна през страничното стъкло.

— Все още нищо не виждам...

Тогава го чу тихичко да се смее, докато я вземаше в обятията си.

— Спомняш ли си все още, че тук те целунах за втори път? — прошепна съвсем близо до устните ѝ.

Погледите им се срещнаха и се задържаха. После Майкъл притисна устните си върху нейните. Целувката му беше нежна,

ефирна, но той изведнъж простена и тя стана страстна и предизвикателна.

Много по-късно Сюзън осъзна, че е забила ноктите си в гърба му, притискайки жадно цялото си тяло до неговото, и че той е обхванал ханша ѝ с ръце, за да я привлече още по-плътнo до себе си.

— По-добре ме откарай вкъщи — промълви тя, когато след една цяла вечност се отделиха един от друг.

— Добра идея. Там бихме могли да си побъбрим — усмихнато кимна Майкъл.

Когато Сюзън се поколеба, той добави:

— Съкровище, забрави го. Не искам да те насилвам за нищо. Веднъж вече те чаках, мога и втори път да го сторя.

— Наистина ли държиш да гледаш този кошмарен филм?

— А идва ли някой тук да гледа кино?

Сюзън се разсмя, а Майкъл нежно погали косите ѝ. Тя импулсивно се приведе и го целуна по бузата.

Джанет пристъпи към прозореца на спалнята си, да пусне пердетата за своя следобеден сън. Погледна навън към басейна, който вече не се използваше, откакто Хедър и Майкъл бяха напуснали къщата.

Сюзън и Майкъл лежах в края му. Тя носеше тесни бикини, а той — черни бански гащета. Майкъл дръпна хавлията ѝ и горещо я целуна по ключицата.

„Да, да, в края на краищата те са женени“ — помисли си Джанет и се усмихна. Освен това никой не можеше да ги види, защото басейнът се опасваше от висока стена. Тя си спомни за това, което Моди ѝ разказа — из града се носел слух, че Майкъл и Сюзън се подвизават като любовници.

Пусна завесите и въздъхна. Беше убедена, че Майкъл и Сюзън се обичат така, както и преди. Дано само разрешат проблема си...

Разговорите замряха и погледите се обърнаха към тях. Майкъл и Сюзън прекрачиха прага на „Дикси-Дъдъл-Клъб“. Не след дълго вече

седяха до малка маса, хванали се за ръце, без да обръщат внимание на любопитните очи на присъстващите — повечето ги познаваха.

— Хареса ли ти нашето „пътуване в миналото“?

— Да... както и преди.

— И ти все още ли си виртуозната танцьорка, която познавам?

— И ти все още ли имаш виртуозни претенции? — усмихнато продължи Сюзън.

Майкъл повдигна ръката ѝ до устните си и целуна върховете на пръстите ѝ.

— Спрямо теб, не. Слушай...

Оркестърът свиреше рокендрол. Сюзън беше цялата в слух. Познаваше парчето и веднага я връхлетяха спомени.

— Ти ли стоиш зад цялата работа? Защо оркестърът свири точно това и точно сега?

— Да. Готова ли си да докажеш таланта си на танцьорка?

— Ще се опитам.

Двамата се оказаха на дансинга, разлюлени в ритъма на музиката. „Почти както едно време — помисли си Сюзън. — Почти като пътешествие в миналото.“

Когато оркестърът замлъкна, тя се отпусна върху гърдите на Майкъл.

— Изтощи ли се?

Сюзън се засмя.

— С неудоволствие ще ти призная: аз съм пияна. Толкова рядко пия алкохол. Сигурна съм, че го знаеш и умишлено си искал да ме опиеш.

Той обгърна талията ѝ и я поведе обратно към масата.

— О, не! Но идеята не е лоша. Тогава може би ще забравиш добрите си маниери и предразсъдъци и ще ми позволиш да пренощувам при теб.

— По-добре ме откарай. Достатъчно разляяхме кучетата.

— Притесняват ли те приказките?

— Вече не.

— Радвам се. Независимо от всичко ние все пак сме женени. Защо трябва да се вълнуват толкова?

— Мисля си, повечето не вярват, че още сме женени. Всъщност ние в действителност не сме семейство в истинския смисъл, Майкъл.

— За мен, сме — внезапно станал сериозен, ѝ отвърна. — И затова искам да прекарам с теб тази нощ.

Сюзън го изгледа продължително.

— Не, Майкъл. Още е твърде рано. Моля те, дай ми време.

Той кимна.

— Окей, вече ти казах, че мога да чакам.

— Благодаря — тя стисна ръката му и когато той я погледна в очите, разбра, че би прекарала нощта с него със същото удоволствие.

Но все още се съмняваше в него. А може би и в себе си. Едва когато изчезнеше всяко съмнение, щеше да му се отдаде. Може би щеше да мине много време, но все някога ще стане — в това Майкъл беше сигурен.

— Това отшелническо жилище ще бъде идеално за нас, ако не искаме да се върнем в нашата къща. Можем да го купим. Достатъчно е голямо, за да побере нещата ни. Наблизо има парк, а от тук до кантората ми няма и десет минути. След като съм пътувал от Атланта дотук всеки ден, сега ще ми се стори като разходка — говореше Майкъл, докато Сюзън приготвяше коктейлите.

Сюзън се огледа в хола — две от стените бяха изградени почти само от стъкло, така че стаята изглеждаше голяма и просторна.

— Харесва ми — простичко каза тя.

Майкъл я хвана за ръка и я поведе към стъклената плъзгаща се врата, която водеше към терасата.

— А какво ще кажеш за изгледа към града и планините?

— Прекрасен е. Много ми харесва тук.

Сюзън се опита да си припомни останалите помещения — малката, спретната кухничка, свързана с трапезарията, кабинета на Майкъл, двете тесни стаи, гардеробната, килера, банята и огромната спалня.

— Къде се намираш в момента? — ухили се Майкъл по момчешки, сякаш отгатнал мислите ѝ.

Сюзън се изчерви.

— Мислех, че не ми личи.

— Напротив! Ела, нека разгледаме още веднъж. Ще спазвам приличие. Обещавам ти. Или поне ще се опитам — добави лукаво той

и я поведе по коридора към спалнята.

Погледът ѝ механично се местеше от голямото легло към библиотеката и гардероба, после към шкафа със стереоуредбата с дискретни тонколони.

Усмихната се огледа във вратите на вградените шкафове, облицовани с огледала. Разходи се и токовете ѝ потънаха в скъпия килим.

— Не знам дали бих се нагодила към подобен лукс след моята дървена къщичка.

— Скъпа, кажи ми само, че скоро ще си дойдеш вкъщи! Това е твоят дом!

— Нека още веднъж разгледам прекрасната баня.

— Аха! Знаех си, че ще ти хареса!

— Мисля, че бих могла да прекарам целия ден в нея.

Сюзън въздъхна, когато прекрачи огромната, граничеща със спалнята баня.

— Винаги е на твоето разположение, скъпа! А аз с удоволствие ще ти правя компания.

Тя поклати усмихната глава.

— Нямах това предвид.

Хвърли последен, изпълнен с копнеж поглед на високата вана — басейн, на кабинката с душовете, на двата умивалника, на позлатените аксесоари с кристални бутони и на множеството огромни огледала, после се върна в спалнята.

Майкъл закричи към срещуположната стена и отвори вратата на гардероба.

— А този гардероб ще напълня с рокли за теб. С хубави рокли.

Сюзън се усмихна отново.

— А голямата гостна може да стане твой кабинет — продължи гой. — Трябват ни само етажерки за книгите ти. Не можеш да отречеш, че действително полагам старание да направя приятно нанасянето ти тук.

— Така е — потвърди Сюзън. Хвърли поглед на часовника си. — Обещахме на Джанет да бъдем при нея в шест за вечеря.

— Да. Искам само да се освежа. Поогледай се в жилището и ми кажи дали има нещо, което те дразни.

— Не мисля, че ще открия такива детайли, Майкъл. Ти наистина ме въвеждаш в изкушение.

Той се ухили и я тупна по задничето.

— След няколко минути съм при теб.

Когато Сюзън се върна в хола, телефонът звънеше. След известно колебание тя вдигна слушалката.

— Ало?

За един миг настана мълчание от другия край на линията. После се обади женски глас:

— Това не е ли телефонът на Майкъл Гарнър?

— Да, но мистър Гарнър е зает в момента. Мога ли да ви услужа с нещо?

— Предайте му, моля ви, че се е обаждала Селест Луис. Ще остана няколко дни в града, отседнала съм в хотел „Мейсън“.

— Ще му предам.

Връзката се прекъсна.

Сюзън постави слушалката много внимателно. Остана неподвижна известно време, загледана в апарата.

— Звъня ли телефонът? — Майкъл се оказа внезапно до нея, заглаждайки косата си с пръсти.

Сюзън навлажни устни.

— Някаква Селест Луис се обади. Отседнала е в хотел „Мейсън“ и явно иска да се срещне с теб.

— Сбъркала е номера. Трябваше да засекретя телефона си — отвърна Майкъл. — Още утре ще се погрижа за това.

Поиска да я прегърне, но тя нетърпеливо го отблъсна.

— Какво има? Хей, да не би да си се ядосала от това обаждане?

— Майкъл, не мога да направя нищо, но...

— Слушай, миналата година имах служебни отношения в Чикаго с тази жена. Тогава тя ми каза, че ще ми се обади, когато дойде в Мейсън. Дори не си спомням как изглежда. Сюзън, знам, че все още не можеш истински да ми се довериш. И не ти се сърдя. Но какво очакваш от мен?

— Джанет ще се притесни, ако закъснеем. Хайде да тръгваме. Ще поговорим по-късно.

Сюзън се мяташе в леглото си, без да може да намери покой.

„Не съм преставал и няма да престана да те обичам...“

Майкъл многократно ѝ го повтаряше от сватбата на Хедър насам. А бяха разделени от три години и в неговия живот е имало друг и жени. Как би могъл да твърди, че не е преставал да я обича? Това беше лъжа. Майкъл я мамеше и което бе още по-лошо, мамеше себе си. По възглавницата закапаха сълзи. Не, двамата нямаха бъдеще.

VII

Сюзън седеше пред пишещата си машина. Гърбът, раменете, кръстът — всичко я болеше. След сватбата на Хедър беше излизала всяка вечер с Майкъл. После пишеше по пет-шест часа на ден. Но сега беше изморена и не можеше да се концентрира.

Стана, протегна се и погледна през прозореца. И понеже беше уморена от седене и печатане, и понеже не можеше да мисли ясно, прииска ѝ се да излезе навън и да поработи в градината.

Но първо трябваше да се облече. Беше си създавала навик да работи по нощница или пижама. Просто така ѝ бе по-удобно.

С усмивка си спомни за един известен писател, който винаги сядал гол пред пишещата машина. Това не беше никак лоша идея. Не би било излишно да опита някога.

Отиде в спалнята и си облече джинси и розова блуза. Мислите ѝ се върнаха към Майкъл. Навярно и той не можеше да се концентрира в този момент.

Когато излезе навън, слънцето грееше високо над планините, мек бриз шумолеше в новата, нежнозелена шума на дърветата, растящи пред малката къща, които хвърляха приятна сянка през лятото.

Обърна се към цветните лехи, коленичи и започна да плеви, без да спира да мисли за Майкъл. През изминалата седмица го опозна от съвсем друга страна. Той се показва внимателен, мил, почти по старинен маниер я ухажваше. И подаръци беше ѝ правил. Книгите, големите декоративни растения за нейната стая, месингови дреболии за колекцията ѝ. А после и колието...

Да, колието беше нещо много специално.

Спря да плеви и застина в спомена за изражението на неговото лице, когато ѝ поднесе подаръка. Беше извънредно скъпо и тя запротестира, че е дал толкова много пари. Тогава около устата му се появи горчива гънка и той ѝ каза, че и най-скъпото бижу не би могло

да я обезщети за това, че е прекарала хиляди безсънни нощи край леглото на своето дете.

Майкъл имаше право. Дори самият факт, че признаваше и своята вина за грешките, които бяха направили, намаляваше болезнения спомен за мъчителните нощи. Господи, наистина не биваше да посвещава цялото си внимание на детето и да пренебрегва напълно Майкъл!

Но тогава кой би се погрижил за Шон както го правеше тя? Един чужд човек би ли изтърпял непрекъснатите му плачове и кръсъци? Никога нямаше да забрави безсънните нощи, в които се беше опитвала да го успокои — много често по време на кошмарна мигрена, смъртно уморена и сънена! И през онази, последната година... Докато се бе грижила самичка за Шон, нейният мъж е бил при друга жена.

„О, не бива сега да мисля за Рина.“ Майкъл я уверяваше, че от три години не я е виждал и че нямал желание да я срещне. Сюзън сбърчи чело. Щом го е интересувал само сексът, защо не си е потърсил необвързващи контакти? Защо е започнал продължителна любовна връзка с друга жена? „Погледни фактите право в очите, Сюзън: тази жена е можела да му даде много повече, отколкото ти самата си била в състояние да го сториш! Не! Повече няма да мисля за Рина...“

Отново се залови за плевенето, мислеше за продължението на своята нова книга и изгуби всякакво чувство за време. Накрая я заболя гърбът и тя вдигна глава. Слънцето ѝ показа, че вече е обед.

Върна се в къщата и прослуша телефонния секретар. Първото съобщение беше от книжарницата в Мейсън. Тук нейният роман станал бестселър. За една седмица били изкупени всички доставени екземпляри и имаха намерение да поръчал още.

Следващото обаждане бе от Майкъл, който я молеше да му позвъни в кантората. Набра номера и разбра от секретарката, че е излязъл да обядва и вероятно ще се забави. Изпита неприятно чувство в коремната област, докато слагаше слушалката.

Ядосано поклати глава. Може би той просто има служебен разговор, а и да не беше така, това не я засягаше. Все едно с кого щеше да обядва. Влезе в банята, взе си душ и се почувства значително по-добре. Наметна си белия копrienен халат и отиде в кухнята да си направи салатата. Докато ядеше, прегледа сутрешната поща.

Неочаквано чу шум на спираща кола и вдигна учудено глава. Кой ли можеше да бъде? Бързо се приближи до прозореца. Нямаше грим. Е, поне косата си беше измила. Господи, що за мисли бяха това? Майкъл я е виждал и в по-ужасен вид.

Отвори вратата.

— Защо не ми каза, че ще наминеш? Тази сутрин работих в градината и току-що се къпах. Дори не съм облечена както трябва и...

Майкъл влезе в антрето и я грабна в обятията си.

— Опитвах се да ти позвъня, но ти не вдигаше и реших, че си навън. Изглеждаш много хубава! А как ухаеш! На сапун, на рози и...

Погледът му се спря на разголената ѝ гръд. Сюзън поруменя. Внезапно се сети, че под халата, който се отваряше почти до корема, не носи нищо.

— Защо се изчервяваш, скъпа?

Тя се освободи от прегръдката му и бързо заоправя халата си, завързвайки колана му по-стегнато.

Майкъл ѝ се усмихна.

— Струва ми се, че днес повече те е страх от мен, отколкото в началото на нашата връзка.

Сюзън почувства как неговата близост ускорява пулса ѝ. В главата ѝ нахлуха спомени... Кръвта забуча в ушите ѝ.

— Имаш право.

Погледът му вече беше милувка. Тя навлажни устни.

— Какво правиш тук по това време?

Забеляза, че не носи костюм, а поло и тясно прилепнали по стройните му хълбоци джинси.

— Искях да те видя. Дори отказах специално няколко важни срещи, за да мога да дойда. А ти дори не ме каниш да вляза.

— Извинявай. Малко към объркана все пак. Искаш ли да хапнеш?

— Обядвах вече.

Сюзън сви рамене и го въведе в хола.

— Ей сега ще си облека нещо — каза тя.

— Моля те, Сюзън, седем години сме живели заедно и все още сме женени. Няма нужда заради мен да си сменяш тоалета.

Тя го гледа известно време мълчаливо — после кимна и седна на канапето.

Майкъл се настани до нея. Без грим и със свободно разпилени по раменете коси Сюзън изглеждаше много млада и крехка. Отново го обзе силно чувство да я закриля, да отклони от пътя ѝ всичко, което би могло да я нарани. Затова ли отбягваше обяснението, което беше толкова належащо, ако искаха да оставят миналото зад себе си?

— Трябва да поговорим, Майкъл.

Тези думи го освободиха от дилемата да подхване ли темата или да се откаже от нея.

Кимна. Гласът му прозвуча измъчено.

— От сватбата на Хедър насам съм силно раздвоен: не искам отново да ти причиня болка и ми се ще просто да забравим миналото. От друга страна, знам, че имаме истински шанс за ново начало, само ако се разберем по въпроса за това минало и го погребем.

— Едва ли ще го свършим за един ден — отвърна Сюзън. — А и може би не можем изведнъж всичко да сложим на масата. Повечето хора са в състояние да възприемат истината само на малки порции.

Майкъл преглътна.

— Сега разбирам колко безотговорен съм бил след смъртта на Шон. Не съм те питал нищо за деня, в който той умря. Не съм се интересувал от чувствата ти. Нищо. Върнах се вкъщи и изпълних формалностите по погребението. Останах няколко седмици, после пак си отидох.

Сюзън го погледна в очите, болезненият им блясък я наведе на мисълта, че може би и той се е измъчвал тогава. Искаше ѝ се да му каже, че за нея нещата вече не стоят толкова трагично, но мълчеше.

— О, по дяволите, Сюзън, нещата не са само черни или бели. Знам, че съм правил грешки, но... Във всеки случай много късно разбрах, че трябва да поговоря с теб за чувствата си.

— Да, така би било по-добре.

— Ти беше толкова уязвима, толкова притихнала — продължи Майкъл с дрезгав глас. — Можех да се поинтересувам какво правиш и как се чувстваш. Но изпитвах такова чувство на вина заради Шон... че не бях при теб, когато той умря, и...

„Заради Рина...“

Майкъл се поколеба. Какво беше казала Сюзън за истината? Че може да я понесе само на порции? Рина трябваше да бъде изключена

от днешния разговор. Шон. Отначало трябваше да говори само за Шон.

— Сюзън, аз знаех, че си на края на силите си. Искях да заминем заедно някъде, докато се съвземеш. Надявах се, че с времето всичко между нас ще стане както преди раждането на Шон. През онези дни след неговата смърт трябваше да оправя някои неща с моята съвест. А просто забравих семейството си два дни след катастрофата.

— Хедър ти даде часовника, нали?

— О, боже, почти ми се късаше сърцето, когато ми го донесе. Отначало не можех дори да го погледна, без да се почувствам мръсник. Но после ми стана много скъп, в края на краищата това беше твоят прощален подарък за мен. През последните три години съм го носил всеки ден.

— Знам, че това, което сега ще ти кажа, е болезнено за теб, Майкъл — заекна Сюзън. — Но непрекъснато имам чувството, че никога не си скърбял истински за нашия син. Винаги си се държал така, сякаш той изобщо не съществува, защото не го прие като истински син?

Той се поколеба за миг.

— Струва ми се, че твърде късно разбрах колко го обичам. Толкова ме е срам...

— Понякога се събуждам нощем и ми се струва, че го чувам да плаче — продължи тя, без да обръща внимание на думите му. — Още преди напълно да се разбудя, скачам от леглото и се втурвам в стаята. Едва тогава си спомням... — Млъкна и затвори очи.

— Често ли ти се случва? — Майкъл се приближи и я прегърна.

— През първата година след неговата смърт — почти всяка нощ. Стоях будна и се ослушвах. Сега вече по-рядко. Толкова ме е страх, Майкъл, когато отново се върна в леглото.

Една сълза се търкулна по бузата ѝ и Майкъл простена:

— Трябваше да бъда при теб през онези месеци. Когато прочетох в книгата ти откъса за смъртта на Шон, плаках. Сюзън, трябваше да проведем този разговор преди три години! Моля те... Моля те, разкажи ми какво се случи в деня, в който умря Шон. — Той я държеше здраво. — Аз знаех, че имаше възпаление на дробовете. Но Шон толкова често лежеше в болницата, че не очаквах... Ах, по дяволите, не мога вечно

да търся извинение. Не биваше да заминавам и да те оставям сама с нашето дете, след като знаех, че е болно.

Сюзън стисна устни, без да продума.

— Мама и Хедър тогава бяха в Атланта, нали? И ти си била съвсем сама. Но, кълна ти се, Сюзън, никога не съм предполагал, че Шон...

Най-после Сюзън се освободи от вцепенението си.

— Знам. Обядвах в кафенето на болницата, после се върнах при Шон. Том дойде късно следобед и искаше да ме отпрати. Но аз настоях да остана. Той ме попита къде си. Когато му казах, че не знам, ми хвърли особен, съчувствен поглед. Толкова бях сляпа, Майкъл! Всички, дори и Том, трябва да са знаели за Рина.

Майкъл си пое дълбоко дъх.

— Слушай, Сюзън, тогава не бях с Рина. Трябваше още преди да ти го кажа. Не че е било особено важно... Нямахме ме при теб — това е важното. Но, моля те, разкажи ми всичко за онзи ден!

— Наистина ли те интересува?

— Да. Трябва да знам.

— След вечеря седнах до леглото на Шон. Трябва да съм задрямала. Във всеки случай подскочих, когато той тихо захленчи.

Тя млькна, а Майкъл си помисли: „Затова се страхува сега, когато ѝ се причува да плаче нощем“.

С треперещ глас Сюзън продължи:

— Шон дишаше едва-едва, разбрах, че нещо не е наред и натиснах звънеца. Може би сестрите имаха много работа, защото мина цяла вечност, докато дойдат. Не че можеха нещо да променят, знаех, че умира. Взех го в прегръдките си и го притиснах до сърцето си. Искях да задържа моето детенце. И после почувствах как животът излетя от него. О, Майкъл, той умря в ръцете ми и с него си отиде една част от мен самата.

В очите му имаше сълзи.

— Господи, скъпа, толкова ми е мъчно за теб, ужасно ми е мъчно, че трябваше сама да преживееш всичко това. Какво... какво стана после?

— Не си спомням съвсем точно. Знам само, че Том се обади в кантората ти, за да те уведоми. Може би защото в онзи момент имах голяма нужда от теб, а теб те нямаше. Когато ти се върна вкъщи, ми

беше безкрайно чужд, но и насън не бих си помислила, че не си ми бил верен.

Майкъл се чувстваше отвратително. В деня, когато умря Шон, той наистина не беше с Рина. Но беше прекарал с нея предния ден.

Сюзън го погледна в очите.

— Току-що ми каза, че също си обичал нашия син. Защо по-рано не го изрече?

Той машинално приглади коси.

— И аз не знам. Боже господи, аз самият безброй пъти съм си отправял упреци. Може би си забравила, но когато Шон беше още бебе, аз също ставах нощем, когато плачеше. Но само ти беше в състояние да го успокоиш. Никога не съм имал впечатлението, че се радва на моето появяване и се сърдех за това на бедното създание. Срамувам се и ми се иска да върна отново онези години. Истината е, че чувствах облекчение, когато ми се налагаше да замина от града, защото тогава можех поне една нощ да поспя спокойно.

Сюзън го гледаше смъртно бледа.

— Замислял ли си се изобщо някога за това? Ти имаше своята работа. А кога можех аз да си отспя? — изрече с леден глас. — Ти имаше своите задължения, своите служебни командировки... а по-късно и пътуванията за удоволствие. Аз имах детето, за което никой, освен мен, не се интересуваше. И непрекъснато бях с него, с изключение на малкото часове, в които идваше майка ти да го гледа, за да мога да напазарувам.

— Сюзън...

— Съжалявам, че съм те пренебрегвала. Но ти не се нуждаеше от мен толкова, колкото Шон. Той имаше една много млада майка, която изпитва страх. Такава отговорност лежеше на плещите ми. Понякога ми се искаше да избягам с рев от всичко. Да, виновна съм, че ти отделях много малко време. Но ти пък пренебрегна както мен, така и сина си.

Закри лице с длани и се отвърна от Майкъл. Той понечи отново да я привлече към себе си, но тя го отблъсна.

— А по-късно не можех да понеса болката, че си бил с друга жена — с жена, която е знаела какво ти харесва, с жена, която е хубава, умна — всичко онова, което аз не съм. Облякох се и заставах пред огледалото. Аз исках да умра, Майкъл.

Сюзън се обърна и се втренчи в него. Сълзи се стичаха по бузите ѝ.

— О, скъпа... — потиснато промълви Майкъл. — Моля те, не го казвай отново. Все още не бива да умираш. Обичам те безкрайно много! Направил съм грешка и единственото, което мога да сторя сега, е, да се надявам, че ще ми простиш!

Ръцете му леко трепереха, когато ги протегна към нея. Сюзън изхълца, после падна в обятията му. Вкопчи се в тялото му и даде воля на сълзите си, толкова ѝ беше хубаво да усеща топлината му.

Най-после сълзите пресекнаха, Майкъл обхвана лицето ѝ и нежно я целуна по бузите, очите, устните.

— Обичам те, Сюзън. Има доста неща, за които трябва да поговорим. Но в този миг не искам нищо повече от това да ми позволиш да те обичам. Дай ми шанс.

Сюзън потръпна, когато ръката му се плъзна в деколтето ѝ и нежно погали гърдите ѝ. Обгърна шията му, а той я целуна страстно и с желание по устните.

Когато целувката свърши, Майкъл се изправи и я вдигна на ръце без усилие. Колко лека беше! Съвсем беше забравил, че е слаба и стройна, но сега си спомни времето, когато много често бе я отнасял до леглото. Усмихна се, притисна я до себе си и вдъхна аромата на косите ѝ.

В спалнята ѝ помогна да свали халата си. Когато и самият той се съблече, тя легна и го загледа. Седна до нея и също се взря в очите ѝ, все още, без да я докосва. Беше ѝ обещал да ѝ даде време. А как само я желаше!

Сюзън обгърна шията му с ръце и го притегли. Погледът ѝ изрече нямата молба да я люби. Майкъл си пое дълбоко дъх и погали гърдите ѝ. Целуна ги, приласка ги с устни, зарови глава в косите ѝ. Дъхът ѝ го опияняваше. Такава беше я желал. Обходи с език устните ѝ, любимия познат профил, любуваше ѝ се дълго и ненаситно. Не бързаше. Нежно разтвори бедрата ѝ. Тя го чакаше. Цялата беше само тръпка. Застина под тялото му. Сега можеше да я има. Сега и завинаги. Дълбоко и по-дълбоко, цялата. Тя мълвеше името му.

Желанието, което изпита Сюзън, ѝ беше напълно непознато. Така беше изгладняла за Майкъл, че изпадна в екстаз под нежния допир на

ръцете му, които продължаваха безспир да я гаят. Цяло чудо беше да го чувства — своя мъж!

Майкъл проникна в утробата ѝ и тя замря като удавница, вкопчена в раменете му. Те бяха спасителната сламка. Огъна се под тласъците му, почти загуби съзнание. Любовната игра. Толкова позната и толкова нова и опияняваща, ставаше все по-гореща, все по-възбуждаща. Сюзън беше щастлива и разочарована едновременно, когато много скоро свърши, с вик на опияняваща възбуда. Когато почувства, че и Майкъл е на края на страстта си, тя се усмихна.

Той утихна неподвижно. Държеше я здраво и се наслаждаваше на усещането да я има в ръцете си, да я чувства. Заслуша се смълчан в дишането ѝ, вдъхна аромата на тялото ѝ. После я погали нежно по бузата.

— О, Сюзън, беше неопикуемо, прекрасно... Но ако все още не си сигурна дали наистина ме искаш, ти направи грешка. Не мисли, че сега ще се отървеш от мен така лесно! — Майкъл тихо се засмя.

Сюзън въздъхна.

— Никога не е било толкова хубаво. О, Майкъл, на теб също ли ти хареса?

— Как можеш да се съмняваш? Съкровище, вече ти обясних, че има разлика между удоволствие и любов. Това, което ние преживяхме, беше любов. Вечна, непресхваща любов.

— Наистина бяхме като едно цяло. Така е, нали?

— Да, ние сме едно цяло — промълви Майкъл и я притисна до гърдите си.

Не след дълго тя заспа. Той все още я държеше в обятията си, вторачен в лицето ѝ. По време на медения им месец беше открил, че зад овладяната си фасада Сюзън крие една много страдна жена. Но едва днес получи този подарък — да я има изцяло. Все пак съществуваха неща, свързани с Рина, които трябваше да ѝ каже. Но не и сега. Може би щеше да му се удаде възможност да го стори, когато отново спечели доверието ѝ.

Внезапно Сюзън разтвори очи.

— Ти действително ли ревнуваш от Кери?

— Моля? — объркано изрече Майкъл.

Сюзън развеселено се усмихна, а той я целуна.

— Ах, ти, малко зверче. Бях извън себе си от ревност. Самата представа, че може да си заедно с него, беше мъчение за мен. Сюзън, ти, искам да кажа, той...

— Какво?

— Ти разреши ли му да те целуне?

— Една безобидна целувка би ли те наранила?

— По дяволите, да! Нараняваше ме дори само неговият поглед, неговото докосване!

Обърна я по гръб и легна върху нея.

— Бях подлудял от ревност. Представях си какво ли не. Представях си как ме сравняваш с него...

Умолителният ѝ поглед го накара да млъкне. „Моля те, не произнасяй сега това име“ — сякаш го заклеваше тя.

— Обещавам ти, съкровище мое, че никога повече няма да ти дам повод за ревност. — Гласът му беше дрезгав.

— А ти нямаш основания да ме ревнуваш от Кери — както и от който и да е мъж. От деня, в който се влюбихме един в друг, никой не ме е целувал, освен теб! Не ме е обичал... Освен теб, не съществува никой друг.

— А за мен никога повече няма да има друга жена.

Дари я с няколко ефирни целувки по шията.

— Искам те и те желая. И веднага ще ти дам, доказателство за любовта си.

Устните му потърсиха розовите връхчета на гърдите ѝ, за да ги приласкаят с милувка.

Слънцето залязваше, в къщата цареше мрак. Те още дълго се наслаждаваха на любовта си. Заспаха неусетно.

VIII

Беше неделя — рожденият ден на Сюзън, а Майкъл имаше специални планове за вечерта.

Стоеше в хотелската си стая в Атланта, усмихнат пред огледалото, и оправяше копирената си вратовръзка.

Този уикенд обещавахе да се нареди перфектно. Любимият му ресторант беше „Николайс Руф“ на горния етаж на „Атланта Хилтън“. Обикновено човек можеше да си запази места само месеци преди това. Имаше късмет и благодарение на един отказ от резервация успя да ангажира маса за вечерта.

Докато закопчаваше сакото на тъмния си костюм, внезапно го споходи неприятно усещане: някога беше видял Рина в този ресторант. „Не! Няма да позволя да се развали тази вечер.“

Сюзън беше дошла с него в хотела, и повече от час прекарваше в банята.

Майкъл почука.

— Не се ли почисти основно вече? Имам нещо за теб и исках да ти го дам, преди да са дошли Хедър и Джон.

— Веднага излизам.

Вратата на банята се отвори и Сюзън излезе. Отиде до средата на стаята и се завъртя в кръг.

— Мога ли да тръгна така?

Той се престори на скептично настроен. Роклята ѝ беше теменуженосиня, от шифон, и подчертаваше фигурата ѝ. Единственото ѝ украшение беше подарената от него перлена огърлица.

Пристъпи към нея и обхвана талията ѝ.

— Изглеждаш фантастично. Ако нямахме уговорка, бих предпочел да прекараме времето си в леглото.

Целуна я по връхчето на нослето, после я пусна и измъкна малък пакет от джоба на сакото си.

— Подаръкът ти! Честит рожден ден, скъпа!

Тя го погледна нежно.

— Вече толкова подаръци ми направи! Не очаквах още един!

— Не съм ти дал достатъчно, все още.

Сюзън разви сребърната хартия и отвори кутийката. От гърлото ѝ се изтръгна вик на изненада.

— Господи, хубав е! Но сигурно е много скъп. И няма да посмея да го сложа от страх да не го загубя или да не ме нападнат. Трябва да го слагам само когато съм с теб, за да ме пазиш.

— Може би точно затова ти го подарявам — пошегува се Майкъл, а тя не преставаше да се възхищава на инкрустирания с диаманти часовник. Постави златната верижка на китката си и я закопча.

— Имаш ли нещо против да получиш една целувка в знак на благодарност?

— Ни най-малко.

Той я притисна до гърдите си, а тя затвори очи и подложи устни.

Когато се пуснаха, Сюзън доволно се засмя.

— Тази би трябвало да ти е достатъчна. Хедър и Джон всеки момент ще дойдат. Апропо, не е ли твърде смела роклята ми? Хедър ме придума да я купя, но се чувствам почти гола.

Майкъл се ухили.

— Тя е смела и секси, и прекрасна! — отново я привлече в обятията си. — И твърдо мога да ти обещаая, че ни предстои бурна нощ. Ако цяла вечер трябва да понасям тази възбудителна гледка, само можеш да си представиш в какво настроение ще бъда, когато се върнем тук...

Целунаха се отново и едва след почукването на вратата, оповестяващо идването на Хедър и Джон, се откъснаха от прегръдката си.

Половин час по-късно Майкъл усмихнато съзерцаваше Сюзън. Тя пиеше шампанско, оживено разговаряше с Хедър и Джон и се смееше. Дяволски хубаво беше отново да я види щастлива.

Премести погледа си на Хедър. Не му убягна, че тя непрекъснато хвърля влюбени погледи на свежо избръснатия си мъж. Може би и двамата постъпиха мъдро, като изчакаха със сватбата, докато

постигнат нещо в живота. Джон беше преуспяващ архитект, а бутикът на Хедър процъфтяваше.

Във всеки случай Майкъл не можеше да си представи да чака Сюзън години наред. „А самият аз постъпих ли почтено с нея?“ По времето, когато най-горещо я ухажваше, тя бе по средата на следването си. Престоеше ѝ бляскава академична кариера. Заради него се отказа от всичко.

Беше толкова ужасно млада! Твърде млада за отговорностите и натоварването, свързани с едно болно дете. Но той, той вече беше зрял мъж. Достатъчно зрял, за да може да свали голяма част от товара върху плещите ѝ, но не го бе сторил.

Сюзън го изтръгна от мрачните мисли.

— Майкъл, яденето беше фантастично!

— Така ли? Харесва ли ти празнуването на рождения ти ден?

— О, да — сияеща отвърна тя.

Храната наистина беше едно кулинарно удоволствие, а последните дни Майкъл бе толкова мил и любвеобилен с нея! И защо все още не можеше да му даде отговор на въпроса, който той ѝ задаваше непрекъснато? Защо все още не беше готова да се пренесе при него? Но сега не беше моментът да мисли за това. Искаше просто да поеме тази нощ и този празник с цялото си същество.

Тъкмо се канеше да му прошепне колко е щастлива, когато дочу леко дрезгав, плътен глас:

— Здравей, Майкъл! Каква изненада? Как си?

Извърна глава и застана очи в очи с най-красивата жена, която някога беше виждала. Нейният кавалер беше не по-малко привлекателен.

— Рина...

Някъде много отдалеч Сюзън чу гласа му. Той поздрави двойката, след това я представи:

— Жена ми Сюзън...

Тя автоматично си припомни правилата на поведение, на които майка ѝ беше я учила, а именно — да не губи самообладание в присъствието на други хора. Така че се усмихна, въпреки да не ѝ беше до смях.

Разглеждаше ненатрапчиво жената, на която беше завиждала в продължение на три години. „В действителност дори е по-хубава,

отколкото на снимката“ — помисли си с неприятна смътна болка в слънчевия сплит.

Пламтящо червената рокля подчертаваше пищните ѝ форми. Погледът на Сюзън се спря на лицето ѝ и тя тутакси настръхна. Рина гледаше Майкъл с поглед, който даваше да се разбере, че двамата добре се познават.

Сюзън никога не беше го разпитвала подробно за връзката му с нея. Той ѝ бе казал, че е приключила и това ѝ стигаше. Сега се почувства абсолютно объркана. Нещо не беше наред. Рина ѝ хвърли само един кос поглед, но Сюзън видя завистта в него — почти мигновено изчезнала, както се беше и появила. „Господи, възможно ли е отношенията им да продължават?!“

Проследи Рина и кавалера ѝ, докато отиваха към масата си. Рина се движеше с грациозността на дива котка и излъчваше свръхчувственост. С ъгълчетата на очите си видя, че и Майкъл я наблюдаваше.

Следващото, което забеляза, бе трогателното старание на Хедър и Джон да поддържат разговора, сякаш нищо не се е случило. Опита се да се съсредоточи върху него, обаче избягваше да поглежда към Майкъл. „Господи, трябва да остана сама поне за няколко минути.“ Нямаше никакво желание да избухне в сълзи пред всички.

— Извинете ме, ще изчезна за малко.

При други обстоятелства Хедър би я придружила. Но сега разбираше, че иска да остане сама.

— Побързай, рожденичке — каза тя. — Още не сме ти връчили подаръка. А и по-добре да не го правим, преди да сме се върнали в хотела.

— Много загадъчно звучи.

Сюзън се усмихна принудено и усмивката ѝ прободя Майкъл в сърцето. „По дяволите...“ През последните седмици се надяваше да я е убедил в любовта си. Толкова добре се разбираха, че единият разчиташе мислите на другия. И после техните нощи! „О, небеса, толкова хубаво не ми е било никога с никоя жена!“ Тя го желаше толкова силно, колкото и той нея — в това нямаше съмнение. „Защо точно сега трябваше да се изпречи на пътя ми Рина?“

Когато се изгуби от погледа му, той прокара длан по лицето си.

— Питам се каква ли е вероятността от подобна среща в един милионен град?

Хедър погледна брат си настойчиво.

— Знам, че досега си живял под знака на мъжа — джентълмен, който се наслаждава и си трае. Но смятам, че е дошло времето да разкажеш нещичко на Сюзън. О, детайлите едва ли ще я интересуват. Но трябва да ѝ обясниш нещо все пак за отношенията между теб и Рина, за да може да ти повярва, ме всичко е свършило. Тя още се съмнява. Може би и затова се колебае дали да се пренесе при теб.

— По дяволите, исках тази вечер да протече прекрасно за Сюзън. Тя знае, че я обичам. Това не е ли достатъчно?

Хедър се наклони напред.

— Не, Майкъл. За Сюзън е трудноразбираемо, че си се отказал от жена като Рина. Навярно си мисли, че самата тя не е толкова атрактивна.

— Но това е лудост — запротестира Майкъл.

Мислите му се прескачаха. Да, Рина беше атрактивна, но не това го беше привлякло към нея. Или може би не само това. Сюзън просто нямаше време за него и той копнееше да намери някого, с когото да приказва часове наред... Беше потърсил приятелство, разбиране и секс при друга жена — но не и любов. И въпреки това Сюзън щеше да бъде сразена, ако ѝ го признаеше.

— Не мога повече да я тормозя — вече достатъчно ѝ причиних.

— Време е да ѝ кажеш всичко. Майкъл, жена ти вече не е дете! Не прави тази грешка да я подценяваш! И не бъди страхливец — все ще можеш да понесеш един изблик на гняв.

— Изблик на гняв? Това не е в стила на Сюзън.

Хедър потисна една въздишка.

— За мъж със завиден списък от завоевания ти изненадващо малко знаеш за жените. Има ситуации, в които всяка жена може да избухне, след това се чувства определено по-добре.

Майкъл неразбиращо я погледна.

— Сюзън по природа е доста сдържана — обясни Хедър. — Но когато чепикът я стяга, когато яката я задушжава, хвърчат парцали. Ти отдавна би го разбрал, но тя винаги се е стараела да не ти причини болка, дори и когато разби сърцето ѝ.

— Ти нещо ме будалкаш, сестричке.

— Просто искам отново да заживеете щастливо заедно. Ако не си откровен, Рина винаги ще стои между вас.

Майкъл сви устни. Ръката му леко трепереше, когато постави чашата си на масата.

— Още днес ще ѝ разкажа всичко за Рина и мен или поне толкова, че да я убедя, че никога не съм възнамерявал да се женя за друга жена. Господи, ако сега я загубя, не бих могъл да го понеса.

Джон слушаше мълчаливо този разговор. Сега се обърна към Майкъл.

— Мисля, че Сюзън е наясно с необичайните обстоятелства... Искам да кажа, че те познава достатъчно добре, за да знае, че все още я обичаш. А нейната любов ще ѝ даде сили да ти прости, ще видиш.

— Да се надяваме — измърмори Майкъл.

— Как намираш подаръка на Хедър? — попита го Сюзън.

Майкъл лежеше на леглото само по слип. Опитваше се да остане спокоен, да не се поддаде на паниката. Трябваше да си наложи да потисне желанието, което го обземаше само като я гледаше; трябваше да говорят.

Сюзън беше облечена в ефирно копринено кимоно над колене — красиво оформените ѝ крака оставаха на показ. Майкъл остро си пое дъх.

— Е? — попита отново Сюзън.

Трудно скриваше нетърпението си. Защо Майкъл не говореше? Нито дума не каза за Рина, откакто бяха напуснали ресторанта.

— Харесва ми. Ела при мен, Сюзън. Трябва да поговорим.

„Най-последно!“

Отиде и легна до него. Огромните ѝ очи въпросително го гледаха. Майкъл се колебаеше и тя се постара не принудено да подхвърли:

— Рина е най-красивата жена, която изобщо някога съм виждала. Винаги съм завиждала на такива жени.

Майкъл се сви като ударен при тези думи. Малка веничка пулсираше на слепоочието му. „Дано Джон да е бил прав. Дано любовта ѝ да е достатъчно силна, за да ми прости!“

— Да, хубава е. — Мъчеше се гласът му да звучи спокойно. — Има много хубави жени. Но ти, Сюзън, си единствена за мен.

Сюзън отмести поглед. Майкъл се прокашля. Много му се искаше да я прегърне, но знаеше, че не бива да я докосва, докато не ѝ е казал всичко.

— Обещах ти никога повече да не те нараня, Сюзън. Но Хедър ме убеди, че трябва да говоря с теб, за... мен и... Рина. Боя се, че ще те заболи да чуеш каквото и да било на тази тема. Но ние ще можем да решим проблемите си единствено като ги обсъдим.

Сюзън кимна:

— Разказвай!

Майкъл си пое дълбоко дъх.

— Как да ти кажа... Най-добре е да започна по-отдалеч. В началото на нашия брак аз разговарях с теб за моята работа. Когато имах проблеми, ти ми даваше понякога много ценни съвети, много често ми помагаше дори самият факт, че мога да ги споделя. После се появи Шон, болестта му се влоши и ти намираще все по-малко време за моите дребни грижи. Мога да те разбера, но понякога просто ми липсваше някой, с когото да поговоря. Да-а, и един ден Рина се появи в кабинета ми.

— Чрез работата ли се запознахте? — беззвучно попита Сюзън.

Майкъл кимна. Ако можеше да изтрие цялата болка, причинена на жената, която обичаше с всяка фибра на тялото и душата си! Но сега не му оставаше нищо друго, освен да продължи и да се опира на разбирането ѝ.

„Бързо. По-бързо да свършвам с това!“

Думите потекоха.

Рина работила дълги години като химичка в една фирма, която произвежда химикали. Лаборантите се натъкнали на проблеми при производството на някакъв нов цвят. Майкъл дал съгласието си за изпращане на консултант.

Рина притежавала погледа и чувството на творец, що се отнасяло до композирането на цветове. Освен това била брилянтна химичка. Утвърдила се съвсем естествено като консултант, спечелил си бързо известност в бранша.

Майкъл бил чувал вече за нея. И въпреки това се изненадал, когато за пръв път застанали очи в очи. Тя била не само величина в

своята област, но и неизказано чаровна млада дама, от която просто бликал живот. И той от самото начало ѝ станал симпатичен.

През седмицата, която тя прекарала в лабораторията му, Майкъл я извеждал ежедневно на обед. А след работа оставали няколко пъти в кантората на дълги разговори, в които обикновено не се обсъждали професионални проблеми.

Въпреки това Рина не би трябвало да стане за него нещо повече от приятелка. Но той отишъл на едно заседание в Атланта, на което присъствала и тя — тогава именно се случило. Спали заедно.

Но дори и след тази случка Майкъл не възнамерявал да започва връзка с нея. Обичал жена си и искал да ѝ остане верен... докато се усети, вече бил свързан с Рина не само професионално, но и интимно.

После започнало да му доставя радост да бъде сам и безгрижен с Рина — толкова безгрижен, колкото не е бил от години — и обърнал гръб на всичко. Но в края на краищата започнал да изпитва чувство за вина. Защото е лъгал, защото е оставял Сюзън и Шон сами, защото ги е направил нещастни.

— Ако проклетият самолет не беше катастрофирал, ти нямаше да го научиш. Господи, как ми се ще никога да не бе узнавала това — с мъка завърши той.

Сюзън седна в леглото. Гневно погледна към него.

— Това би било прекрасно разрешение на нещата — но за съжаление само за теб! Липсвали са ти, значи, разговори и добър секс. Нима никога не ти е идвало на ум, че и аз с удоволствие бих поговорила за нещо друго, освен за детето?! За детето, което ти избягваше, за непрекъснатия стрес, в който живееш, и за ежедневната домашна работа? Вървете по дяволите! Мразя тази жена, мразя и теб, защото си отделял за нея много повече време, отколкото за мен! Защото си я извеждал и... Докато аз съм те обичала и съм ти се доверявала, Майкъл, ти си имал любовна връзка. Да, точно така, любовна връзка, а не някакъв незначителен флирт, който бих могла да ти простя.

Майкъл се сгърчи.

— Ти, ти... — Внезапно по бузите ѝ се затъркаляха сълзи и тя неудържимо се разхълца.

Майкъл тъкмо си спомни думите на Хедър, че понякога един гневен изблик е добре дошъл, когато внезапно Сюзън се нахвърли

върху него, сякаш искаше да му издере лицето, да му изскубе косите, да го нарани с юмруци. Той без усилие успя да се справи с това нападение и я сграбчи в обятията си.

— Пусни ме! Ти... ти... — изкрещя тя, но постепенно съпротивата ѝ отслабна.

Майкъл я държеше здраво, остави я да се наплаче.

Сюзън се поуспокои и вдигна глава:

— Много ме заболя, но ти все пак направи добре, че ми каза.

Майкъл погали косите ѝ и измъчено се усмихна. После се опита да ѝ обясни, че се е опитвал по всякакъв възможен начин да си възвърне любовта ѝ, без да я нарани — като я обгради с внимание, като я затрупа с подаръци, като я води по старите им любими места. Купи жилище, обзаведе го и искаше то да бъде тяхно. Говори ѝ за чувствата си към Шон.

— Не ми бе лесно да споделям най-интимните си преживявания — особено с теб. И това беше един от нашите проблеми. Опитах се да се променя, да ти обясня какво чувствам. Но това не промени нещата. Когато Хедър ми каза, че сега може да ми помогне само открит разговор за Рина, аз осъзнах, че е права. Искях да ти го поднеса възможно по най-безболезнения начин, да те пощадя, но ти отново плака заради мен. О, боже, така лошо започнах! Но въпреки това трябва да отида до край.

Тя объркано го погледна.

— Моля те, Сюзън, остави ме да ти разкажа всичко. — Лицето му имаше решително изражение. — Да, аз оценявах интелигентността на Рина и нейните професионални качества. Не искам да отричам, че съм изпитвал нещо към нея. Аз не съм от този тип мъже, които биха си легнали с всяка жена. Никога не съм имал връзка — дори и преди нашата сватба — с жена, която не съм харесвал. Но не предполагах, че Рина ще се влюби в мен — Майкъл замълча за момент и нежно избърса сълзите ѝ. — Съкровище, Рина предлагаше всичко, което един мъж би могъл да пожелае. Но когато ми призна любовта си и започна да говори за брак, разбрах, че трябва да приключа тази връзка. Още преди смъртта на Шон ѝ казах, че е свършено. Тя беше много нещастна и непрекъснато ми се обаждаше. От самото начало ѝ бях казал, че те обичам и че никога няма да те напусна. Сюзън, аз знам, че ще ти бъде трудно да ми се довериш отново някога. Но ако си

помислиш, че сега щях да бъда женен за Рина, стига само да го пожелаех, може би ще ми повярваш, че ти си единствената жена, която някога е означавала нещо за мен, и която ще означава.

— И все пак ти си бил в много близки отношения с тази жена. Даде ли ѝ това, което отказваше на мен? — попита Сюзън под нов наплив на сълзи.

— Сюзън, скъпа, знам, че постъпих зле с теб. Заблуждавах се известно време, като си въобразявах, че Рина може да те замести. Но всъщност исках да говоря само с теб, да се смея с теб, да споделя живота си с теб. Може би съм забравил да ти кажа, но много ми липсваше ти и твоята любов. Не можеш да си представиш какви упреци съм си отправял, задето не ти помагах за Шон. Сюзън, ти винаги си била идеалната жена за мен. Не беше твоя грешката, че нещата тръгнаха зле с нас. Държах се като идиот и потърсих при друга това, което само ти можеше да ми дадеш. Единствената, която искам и която мога да си представя като моя жена, си ти.

Сюзън мълча дълго. После вдигна глава и го погледна в очите.

— Винаги си знаел, че съм старомодна. Никога не бих могла да легна с мъж, когото не обичам или поне не си въобразявам, че и той изпитва същото към мен.

Майкъл я погали по косите.

— Да, знам. И затова всичко между нас е истинско, много похубаво, отколкото би могло да бъде при друга двойка. Сексът в комбинация с любов е нещо прекрасно — не само физическо удовлетворение и гола страст, но нещо много, много повече.

Целуна я и изтри с устни сълзите ѝ.

— Ти си писателка, Сюзън. Ти по-добре можеш да си служиш с думите. Но въпреки това и аз ще се опитам да го обясня: всеки път, когато се любим, за мен е като чудо. Когато се сливаме в едно, сякаш телата ни си разказват приказка за любов без край.

Въпреки мъката си, Сюзън наподобя усмивка.

— Изразяваш се много добре и не разбирам защо винаги твърдиш обратното. Още в началото на нашето познанство ти беше майстор в изкуството да ме омагьосваш с романтични приказки.

Майкъл я прегърна.

— Това не бяха празни приказки. Може би в началото. Може би съвсем в началото. Но когато съм ти говорил за любов, всяка дума е

била изречена напълно сериозно.

— Да речем, че заживеем отново заедно, Майкъл — продума след известно време Сюзън. — Не смяташ ли, че и при най-нищожния повод ще се стигне до ново стълкновение между нас? Знам, че не може да има стопроцентова гаранция. Но аз няма да го преживея, ако още веднъж ми причиниш болка.

— Скъпа, не искам нищо да ти обещавам, за което не съм уверен, че мога да го изпълня. Но това, което мога да ти обещаая, е да разрешавам всички бъдещи проблеми заедно с теб.

Сюзън отново замълча. Майкъл я притисна до себе си. Знаеше, че ѝ трябва време, за да премисли всичко, което беше ѝ казал. Дълго лежаха смълчани един до друг, заслушани в дишането си.

— Щом Рина те обича, защо тогава е говорила с репортера и му е дала тази снимка? — не издържа накрая Сюзън. — Не може да не се е досещала, че това няма да ти се понарави.

— Спомни си какво ти рекох преди малко. Бях скъсал с нея още преди смъртта на Шон. Но тя продължаваше да ми се обажда, искаше да се виждаме. През онзи злощастен ден трябваше да пътува служебно за Маями и ме помоли да я откарам със самолета. Сигурно е било много глупаво от моя страна, но исках по време на полета да ѝ обясня, че между нас окончателно е свършено и че се каня да започна нов живот с теб.

— И не успя да го сториш.

— Напротив. Затова беше побесняла. Може би дълго време след катастрофата е била под въздействието на шока. Цяло чудо е, че се отървахме само с няколко драскотини. Аз веднага взех самолет обратно за Атланта. Не смятах, че катастрофата ще заинтересува пресата. И беше много глупаво от моя страна. Около месец след публикуването на интервюто получих писмо от Рина, с което ми се извиняваше за тази пошлост. Не мога да очаквам от теб да проявиш разбиране. Но Рина също беше жертва — жертва на катастрофата, жертва на обстоятелствата. И за нея всичко това не е никак просто.

— Виждал ли си я оттогава? Говорил ли си с нея?

— Не. Когато ти казах, че от деня на катастрофата не съм я виждал, говорех истината. Дори професионално не сме се срещали. Мога само да те помоля да ми вярваш.

Майкъл внимателно смъкна кимоното от раменете ѝ и го плъзна покрай леглото.

— Слушай, и двамата сме уморени. Нека да поспим. Утре можем да продължим, ако желаеш — рече и я целуна по устните.

— Всъщност не искам нито да говоря, нито да мисля за това повече. Но съм ти благодарна, че беше така откровен с мен. И ти обещавам да се опитам да го забравя.

Сюзън се сгуши в рамото му, затвори очи и скоро заспа.

Майкъл се пробуди от тихо хленчене. В първия момент не можеше да се ориентира къде е. После си спомни.

„Сюзън?“

Заопипва мястото до себе си, но Сюзън я нямаше в леглото. Светна нощната лампа и се стресна. Тя стоеше в средата на стаята и раменете ѝ конвулсивно се тресяха. Майкъл скочи и я прегърна.

— Какво има, скъпа?

— Стори ми се, че чувам Шон — мъчително произнесе.

Той я вдигна и я понесе към леглото. Когато почувства, че цялото ѝ тяло трепери, отчаяно я притисна до себе си.

— Съкровище, нека ти помогна! Нека да бъда всяка нощ до теб, за да мога да те утешавам, когато имаш нужда от утеха!

— О, Майкъл! Толкова ме е страх! Чух го да плаче...

Майкъл зарови лице в косите ѝ. Никога ли нямаше да имат край кошмарите? Нима беше невъзможно да ѝ се помогне да забрави лошите дни? Може би направи грешка, като ѝ разказа всичко за Рина.

— Майкъл, аз... аз знам колко беше важно за теб и семейството ти да имате наследник. Вече никога няма да мога да ти родя деца. Но Рина би могла.

— Слушай, Сюзън — меко я прекъсна той. — Добре ме чуй! Желая те повече от всичко и от всяка друга на този свят! Ако искаш, можем да си осиновим дете. Но най-важното за мен си оставаш ти. Да те имам отново за своя жена. Обичам те. Вярваш ли го?

— Да — прошепна Сюзън.

Майкъл я целуна. Изведнъж премахна всяка лоша мисъл и събуди желанието у нея. Нежните му ръце погалиха бедрата ѝ, застинаха за миг върху копринената кожа, после смъкнаха бельото ѝ.

Приятна топлина я заля. Пръстите му се плъзнаха по гърба ѝ, предизвикаха тръпка на възбуда по цялото ѝ тяло.

Много бавно и внимателно докосна гърдите ѝ.

Сюзън сънено обви шията му, помилва силните мускули на раменете, гърба, гърдите му. Въздъхна и се притисна до него, а той я обсипваше с жарки целувки. Дланите му нежно разтвориха бедрата ѝ и устните му проникнаха в нея. Сюзън простена от удоволствие, когато те се плъзнаха по нежната ѝ влажна плът; ръцете му продължаваха да милват тялото ѝ. Тя инстинктивно се заизвива.

Устните му продължиха своето опознавателно пътешествие — сега обхванаха връхчетата на гърдите ѝ, нежни и тръпнещи, и възбудата ѝ достигна краен предел. Тя изкрещя от силата на екстаза.

— Люби ме, Майкъл, моля те — промълви възбудено, когато устата му страстно се впи в нейната.

— Кажи ми, че ме обичаш! Кажи го! — задъхано шептеше той.

— Да, обичам те! Толкова много те обичам.

Без да я изпуска от погледа си, Майкъл свали слипа си. Отново легна, като продължаваше да я гали и целува.

Сюзън тихичко въздъхна и се притисна до него. Почувствала възбудата му, стори ѝ се, че ще изпадне в безсъзнание. Когато проникна в нея, просто се остави страстта да я води, докато и двамата се строполиха задъхани и опиянени настрани.

Дълго лежаха притихнали, в очакване дишането им да се нормализира. По някое време заспаха, хванати за ръце.

На другата сутрин Сюзън се събуди рано. Почувства всички признаци на приближаващата мигрена. Най-късно след един час болките щяха да бъдат непоносими.

Докато се къпеше, Майкъл се обади на Хедър, за да отложи уговорката им за обяд.

— Говорил си с нея?

— Да.

— Болката е в резултат на вашия разговор. Той е предизвикал бурни мисли в бедната ѝ главица. Слушай, няма да бъде никак просто. Но сега трябва да си търпелив. Дай ѝ време.

— Аз знаех, че няма да бъде лесно.

— Това е добре. Сюзън те обича и се нуждае от теб. Повече от всякога. За това трябва да мислиш.

В този момент Майкъл съзря Сюзън, която излизаше от банята с изкривено от болка лице. Тя успя да наподобява плаха усмивка и стомахът му се сви.

— Майкъл, чуваш ли ме? — попита Хедър.

— Да. Сюзън тъкмо излиза от банята. Сега ще я заведе на лекар. Ще ти се обади утре.

— Направи го. И още нещо, Майкъл. Трябва сам да си дадеш прошка.

IX

Майкъл и доктор Том Холънд седяха на малка маса в един отдалечен кът на просторния „Кънтри клуб“ — ресторант в Мейсън. Дадоха поръчката си и Майкъл погледна през големия прозорец към обширното, хълмисто игрище за голф. Питаше се защо ли Том, когото познаваше от детските си години, го е поканил на обед. От години не бяха се срещали на лична основа. Лоялността на Том бе всецяло отдадена на Съюзън след раждането на Шон.

— Искан да поговорим, Майкъл. — Гласът на доктора го върна към действителността. — Надявам се, че разбираш защо се грижа за любимите си пациенти.

Майкъл изпитателно го изгледа.

— Предполагам, че имаш предвид Съюзън. Ако някой има право да разговаря с мен за нея, то това си ти. Благодарен съм ти, че си се грижил за нея.

— Още преди години би трябвало да поговоря открито с теб. Но избягвах да се натрапвам с нежелани съвети. Освен това, не е в стила ми да се намесвам в семейните проблеми на пациентите си. И много ми беше трудно да се придържам към това правило, когато виждах колко зле се чувства Съюзън.

— Навярно съм изгубил уважението ти. Много бих съжалявал за това, само че в момента не мога да променя нищо, тъй като достатъчно съм зает да оправям грешките си пред нея. Но може би един ден ще мислиш за мен по същия начин като преди.

— Мога да проявя разбиране и към Съюзън, и към теб. Сигурно знаеш, че тя идва при мен в началото на седмицата.

— Да. Когато се върнахме от Атланта, се появиха тези болки в главата ѝ. Аз я доведох в кабинета ти, но не влязох с нея, защото не знаех дали искаш да разговаряш с мен.

— Слушай, известно ми е, че и ти също страдаш. Вярно е, че Съюзън ми има пълно доверие, откакто се грижа за нея — а това е от времето на нейната бременност. Да, и после често се виждахме в

болницата, когато Шон беше болен, така че тя сподели с мен какво си й казал за себе си и Рина. Майкъл, искам да знаеш, че и на мен можеш да се довериш. Отразява се добре, когато човек разтвори сърцето си, когато намери човек, на когото може да вярва. Предполагам, че си признал на Сюзън всичко, което е трябвало. При други обстоятелства бих те посъветвал да не и споменаваш нищо за Рина. Но въпреки това разбирам защо си бил принуден да го направиш.

— Не знам... Толкова много бяхме се сблизихи... А сега Сюзън се промени.

— Навярно си наясно, че се нуждае от време за размисъл. Беше си внушила, че Рина е от типа жени, които майка ми е определяла винаги като „леки“, Майкъл, аз, естествено, я попитах дали наистина смята, че ти би тръгнал с такава жена. След като се позамисли, тя ми отговори отрицателно. Но сега, разбира се, й е доста по-трудно да се примири с една връзка, в която сърцето и разумът са били еднакво замесени, отколкото с мисълта, че си прекарал известно време с някаква посредствена, макар и хубавичка жена — само за леглото.

Майкъл гледаше в кафето си.

— Мислиш ли, че някога ще ми прости?

— Сюзън се надява, че двамата отново ще успеете да се намерите. Тя... тя беше доволна, когато й обещах, че ще говоря с теб.

Майкъл вдигна изненадано поглед и Том въздъхна.

— Внимавай сега. В момента Сюзън не знае какво може да очаква от теб. Не знае дали може да ти вярва, когато й казваш, че я обичаш. Изпитва подсъзнателен страх, че си решил да останеш при нея от съчувствие.

Майкъл прокара пръсти през косите си, но не отвърна нищо.

— Щом искаш да облекчиш съвестта си — продължи Том, — аз мога да те изслушам. Не би било разумно да обременяваш още повече Сюзън. Поне не в момента.

— Аз й казах истината. Рина вече не означава нищо за мен.

— А какво си изпитвал към нея?

— С теб се познаваме отдавна, Том. Знаеш, че не съм от мъжете, които отиват в кревата на една жена просто ей така. Връзката трябва да бъде по-дълбока. Когато срещнах Рина, бях впечатлен не толкова от хубостта й, колкото от нейната интелигентност. С нея беше весело, а и

възбуждащо. Изпитвах дълбоко влечение. Липсваше ми едно такова отношение. Но беше несправедливо...

— Сюзън се опитва да изясни чувствата си — меко го прекъсна Том. — Ти трябва сам да простиш на себе си, Майкъл. Не искам да кажа с това, че трябва да се държиш сякаш нищо не се е случило. Знам, че ти и Сюзън сте живели известно време при силен стрес. И мога да те разбера колко си бил огорчен от пълното й себеотдаване на Шон. Ти се чувстваш виновен, и Сюзън се чувства виновна — Том отпи глътка кафе и внимателно постави чашката върху чинийката. — Сюзън ми спомена, че се тормозиш и заради Рина. Бил си на мнение, че тази ситуация не е лека и за нея.

— Пречи ли й това?

— Разбира се, че не й пречи. Сюзън ми напомняше на някоя приказна принцеса, когато се омъжи за теб. Може би е била омагьосана също като в приказките. Виждаш ли, тя изпитва болка дори от факта, че си заложил толкова много на нея.

— Аз не само заложих, Том. Аз загубих. Всичко.

— Не вярвам. Ти все още си съпруг на Сюзън, нали?...

Майкъл горчиво се изсмя.

— Да, но никой не знае колко дълго още.

Известно време двамата мъже мълчаха вгълбени — всеки в своите мисли.

— Доколко всъщност едно дете е от значение за теб? — неочаквано попита Том.

Майкъл изненадано вдигна поглед.

— Аз много силно желяех да имаме дете, впрочем както и Сюзън. Но тогава много повече ми се искаше да прекарваме времето си заедно — само двамата. Когато разбрах, че Сюзън е бременна, отначало бях объркан, но после ужасно се зарадвах. Що се отнася до въпроса ти — не изпитвам нужда да доказвам на себе си или на другите своята мъжественост, като създам поколение. Том, аз искам Сюзън. И държа тя да е здрава и щастлива.

Том кимна, очевидно облекчен.

— Това трябва отново да й го обясниш съвсем накратко, тъй като тя не смята себе си вече за пълноценна жена — нали ние, лекарите, я посъветвахме вече да не забременява. Знаеш ли, за нея би могло да бъде много опасно. Едва не умря при раждането на Шон — добави той

и посегна за сметката. — Сюзън е по-силна и издръжлива, отколкото преди няколко години. Но ако не можеш да я обичаш и почиташ, Майкъл, сега е най-добре да изчезнеш от живота ѝ. Не искам да я видя още веднъж в състоянието, в което Джанет я доведе при мен, след като беше научила за Рина. Трябваше да ти се обадя, въпреки съпротивата ѝ. Майкъл, Сюзън почти беше обезумяла.

— Давам ти думата си, че никога повече няма да я нараня по този начин.

— Дано да я удържиш! Обади ми се някой ден! Може би ще поиграем голф.

— С удоволствие. И още нещо, преди да си тръгнеш: има един проблем, свързан с моето установяване в Алабама, за който трябва да се погрижа сам. Утре ще отлетя за там и може би ще се наложи да пренощувам. Аз, естествено, ще ѝ телефонирам, но мислиш ли, че мога да я оставя сама сега?

— В момента сме поставили под контрол главоболието ѝ. Ако има нужда от нещо, да се обади на Джанет или на мен. А може би дори е по-добре да се разделите за известно време. Сюзън ми каза, че твоят чар я обезоръжава. Опитай се да проявиш търпение. Ще трябва да мине време, докато започне отново да ти се доверява напълно.

— Знам. Благодаря ти, Том. За всичко.

— Ще поддържаме връзка.

— Да.

Майкъл остана сам. Пиеше кафе и гледаше през прозореца. Том отдавна беше си заминал. Трябваше да обмисли всичко около Сюзън. Да я убеди, че може да бъде любящ, верен съпруг — само ако му се дадеше някакъв шанс.

Подпря глава с ръце. „О, небеса, ами ако не ми даде този шанс никога повече?“ Внезапно осъзна, че без нея животът му би бил невъзможен. Но бе направил всичко, което можеше. Ако трябваше да се стигне до окончателно одобряване, Сюзън беше на ред да направи следващата стъпка.

„Рина...“ Сега, когато спокойно можеше да разсъждава по въпроса, недоумяваше какво толкова е очаквал да намери при нея, което Сюзън да не може да му даде. Рина беше красива, интелигентна

и отзивчива, но Сюзън притежаваше същите тези качества. И още нещо говореше в нейна полза: обичаше я.

Майкъл направи болезнена гримаса. Случилото се бе невъзможно да се заличи. Още не беше забравено, но беше минало. Това, което имаше значение, сега беше бъдещето. А да бъде то хубаво за Сюзън и за него, щеше да се погрижи.

Х

— Сватбеното пътешествие беше божествено, Сюзън! Нещо толкова вълнуващо още не съм преживявала. Ох, само да не беше глупавото разопаковане след подобни пътувания! — Хедър театрално въздъхна.

Сюзън се усмихна.

— Радвам се, че си щастлива. И съм ти благодарна, че намери време за едно кафе с мен.

Хедър се облегна на стола.

— Доста отчаяно ми прозвуча гласът ти по телефона. Говореше нещо и за мигренозен пристъп. Какво се е случило? Миналата седмица изглеждаше истински щастлива. Има ли Майкъл нещо общо с това твоє състояние?

Сюзън прехапа долната си устна и, запазвайки присъствие на духа, се загледа в чашката си.

— О, всичко изглеждаше толкова хубаво за Майкъл и мен... Но после...

— Но после срещата с Рина отново те обърка.

Сюзън кимна.

— А и това главоболие. Миналата нощ ми се присъни нещо, за което непременно искам да поговоря с някого.

— Разкажи ми го!

— Да, добре. Но преди това ще ти кажа нещо друго — сълзи блестяха в очите ѝ. — Майкъл трябваше да замине вчера по работа в града. Проблемите в Алабама били толкова комплицирани, че може би щял да остане и тази нощ. Това ми съобщи по телефона. Последната вечер, която прекарахме заедно, Майкъл ми каза, че не искал да ме обременява повече, ако имам чувството, че няма да мога да му простя, и ако не му вярвам, че ме обича. Че ще приемел моето решение, каквото и да е то.

— А ти не знаеш какво трябва да решиш. Все още се съмняваш.

Сюзън кимна.

— Нощес спях много неспокойно. Сънувах, че Майкъл ми подари диамантен пръстен за нашата сватба. Аз винаги съм го носила, а денят, в който го свалих от пръста си, беше най-лошият в живота ми. Присъни ми се, че отварям кутийката за бижута. Тя беше празна. Инстинктивно знаех, че пръстените са откраднати.

— И смяташ, че сънят ти има символичен смисъл?

— Много мислих тази сутрин. Не мога да очаквам от Майкъл да заживее заради мен като отшелник. А и той е много хубав. Винаги ще бъде ухажван от жените. Когато научих за Рина, реших, че не мога да я конкурирам. Сега имам повече самочувствие. Въпреки това този сън ми напомни, че не мога да бъда напълно сигурна в любовта на Майкъл.

— Сюзън, ти все пак си разбрала причините, подтикнали го към тази връзка. Защо е това съмнение сега?

— Знаеш ли, Хедър, за мен би било много по-просто, ако отношенията между Майкъл и Рина бяха от чисто сексуално естество. Аз бях твърде ангажирана покрай Шон и в това отношение пренебрегнах Майкъл.

— Вината не е само твоя.

— Сега това няма никакво значение. Във всеки случай никога не ми е хрумвало, че тази връзка може да включва както сърцето, така и разума. Двамата и професионално са се оценявали много високо. Ах, по дяволите, Хедър, аз смятах, че Рина е само лека жена.

Хедър се наведе и я хвана за ръката.

— Сигурна ли си, че наистина си го мислила? Или само си се опитвала да си го внушиш, за да приемеш нещата по-лесно?

Сюзън отчаяно сви рамене.

— Може би просто много ме боли изобщо да се замислям за това — ръката ѝ лекичко трепереше, когато отметна един кичур от челото си. — Може би не биваше да се женим. Трябваше да си дам сметка, че Майкъл е податлив на чара на други жени. И което най-много ме измъчва, е въпросът какво е трябвало да направя, за да предотвратя тази връзка и дали изобщо бих могла да я предотвратя.

— Сюзън, ти все още си ужасно романтична, така мисля. Все още виждаш себе си като Пепеляшка, а Майкъл — в ролята на принца от приказките. — Хедър внимателно подбираше всяка дума. — Виждаш ли, ти си обожавала Майкъл бог знае откога. Откакто ви помня. Виждала си в него нещо едва ли не свръхчовешко. А сега,

когато той е направил грешка, цялата картина на света, който си си изградила, рухва изведнъж. Но Майкъл е само един човек — внезапно тя се усмихна закачливо. — И най-вече мъж.

Сюзън неуверено я погледна.

— Означава ли това, че изневярата е неизбежна?

— Не. Но означава, че трябва да си вземеш поука от случката. Да се научиш да разрешаваш проблемите си в разговор с него. Трябва стъпка по стъпка да възстановите доверието помежду си. Поговорете, това е най-добрият съвет, който мога да ти дам. Майкъл е разбрал навярно, че една подобна връзка оставя след себе си само главоболия и то за всички. Той е признал вината си и те е помолил за прошка. Моли те отново да му вярваш. Доверието е абсолютно необходима предпоставка за един добър брак. Ако смяташ, че можеш да му се довериш, бракът ви ще бъде спасен.

— Аз съм толкова объркана, аз...

— Сигурно е така, но защо не се възползваш от отсъствието му и първо да се сприятелиш отново със самата себе си. Запитай се защо си поставяш такива високи изисквания. Аз познавам типа жени, по които тичаше Майкъл, преди да се запознаете. Но той се ожени за теб. Това вече не ти ли говори нещо?

— Ах, Хедър, защо просто не ми кажеш как трябва да постъпя?
— отчаяно извика Сюзън.

— Не мога да го направя. Сама трябва да вземаш своите решения — меко отвърна Хедър и хвърли поглед на часовника си. — Сюзън, съжалявам, но имам уговорка с Джон.

— Добре. — Сюзън се загледа през прозореца.

— Небето е облачно. За довечера предсказаха буря. Трябва да тръгвам, ако искам да стигна къщи, преди да е мръкнало.

— Бурите не са толкова страшни — усмихна се Сюзън. — Просто пускам пердетата и се завивам презглава, докато свършат.

После стисна ръката ѝ.

— Благодаря ти, че ме изслуша. Поздрави Джон.

Сюзън беше така изтощена след дългата работа над романа, че забрави да пусне завесите преди да си легне. Когато се събуди от силен трясък и ярка светкавица, тя зарови лице във възглавницата и се мушна

под одеялото. Тресяха гръмотевици, стъклата на прозорците звънтяха, подът потреперваше. Плющеше дъжд. Сюзън надникна изпод завивката. Една мълния проряза черното небе в страховита фигура. Веднага последва оглушителен трясък.

С копнеж си помисли за онова време, когато се криеше в обятията на Майкъл, докато отмине бурята. Къде ли беше той сега? Сам в хотелската си стая? Настръхна и се загъна още по-плътно.

Най-после бурята отшумя и Сюзън пропадна в неспокоен сън.

Слънчевите лъчи, които нахлуваха в стаята ѝ, я събудиха. Боляха я всички кости и всяко мускулче по тялото. Вчера не биваше да работи толкова много. Но може би един студен душ, портокалов сок и черно кафе щяха да я изправят отново на крака.

Сюзън седна на ръба на леглото и погледна през прозореца. Чувстваше се безкрайно нещастна. Какво беше се случило?

Стана и се потътри към банята. След душа си облече джинси и синя копринена риза. После отиде в кухнята, зареди машината за кафе и си наля портокалов сок. Докато го пиеше на малки глътки, ѝ се догади. О, не, само не и тази мигрена! В миналото пристъпите често се предхождаха от позиви за гадене и — което бе най-лошо — с повръщане.

Кафето беше готово и тя си наля една чаша. От опит знаеше, че черно кафе, изпито съвсем в началото на мигренозния пристъп, можеше да омекоти болките. Насили се да го изпие. Но се почувства още по-ужасно.

„По-добре да попиша малко. Все още болките не са се появили, може би ще свърша нещо преди пристъпа.“

Сложи лист хартия, написа датата и добави:

„Чувствам се отвратително днес.“

Усмихна се на навика си да слага кратки бележки винаги, преди да започне работа в горния десен ъгъл.

„Ако Майкъл беше тук!“ — добави.

Защо напечата тези думи? Е, наистина той ѝ липсваше. „По дяволите, не мога да работя с тези мисли в главата!“ Отиде в банята и взе аспириин. Наля си още една чаша кафе и се върна при машината.

Около един час се насилва да се концентрира върху главата, която пишеше. Вчера така лесно ѝ вървеше работата! Всичко ѝ се удаваше без усилие. Сега най-добре би се чувствала в леглото — да спи чак до вечерта.

„Може би малко гимнастика ще ми се отрази добре.“ Изправи се, вдигна ръце над главата си, наведе се на едната, после на другата страна вяло се отпусна. Не, не помагаше. Отново ѝ се повдигаше.

Хукна към банята и взе термометъра. 39.5°C. Нищо чудно, че се чувстваше зле. Един момент... Термометърът беше стар. Използвала го беше едно време. По времето на Шон. Може би проклетият уред просто беше повреден.

Върна се в хола и пак седна пред пишещата машина. Не си спомняше някога да е вдигала температура. Майка ѝ често казваше: „Сюзън изглежда крехка, но пращи от здраве. Никога дори не се е простудявала“.

„Още ми е зле — написа на новия лист. —
39.5°температура... Имам нужда от теб, Майкъл...“

В очите ѝ се появиха сълзи. Толкова глупаво се държеше. „Ще се обадя на Том и ще го попитам какво трябва да направя.“ Вдигна слушалката. „Господи, няма сигнал. Проклетата светкавица трябва да е прекъснала връзката. Какво да правя? Трябва да отида в кабинета му.“

Бавно се надигна. Всичко пред очите ѝ се въртеше. Бързо се хвана за ръба на бюрото. Невъзможно беше в това състояние да кормува по стръмния планински път. „Може би ще успея да сваля температурата с аспириин...“

Тресеше я, а лицето ѝ гореше. „Трябва да запазя спокойствие. Да помисля. Шон често имаше температура“. Върна се в спалнята, извади още завивки от шкафа. „О, не! Пак пристъп!“ Хукна към банята.

Когато се върна в стаята, едва успя да се покатери на леглото и да се загъне. Трепереше цялата, зъбите ѝ тракаха.

„Майкъл, ела да ме вземеш... заведи ме вкъщи.“

XI

Не знаеше дали е спала или е лежала полубудна. Всичко я болеше. По някое време трябва да е ставала, беше изпила още два аспирина. Също и чаша вода.

Все още трепереше под завивките, тракайки със зъби. Беше като разглобена. Толкова странно беше всичко! В мислите ѝ се нижеха несвързани картини и образи през лупата на времето.

„Мамо, къде е татко? Защо плачеш? Не! Татко! Не може да е мъртъв...“

Майкъл, той беше толкова красив, толкова секси, дори и когато беше ядосан. И приятелите му бяха толкова красиви. Хедър, пусни ни вътре. Не мога да ѝ кажа, че искам да видя Майкъл.

Рина... Без съмнение е най-красивата жена. Фантастично тяло. Майкъл винаги е имал усет за женската елегантност, не го ли каза на Том? Майкъл беше спал с Рина, беше се възхищавал на острия и ум, на бързата мисъл. Каза още, че аз съм единствената жена, която е обичал. Но и Рина е означавала нещо за него...“

Телефонът иззвъня.

„Трябва да е Майкъл. Той ще се тревожи, ако не се обадя. Шон плаче. Толкова съм уморена.“

Сюзън поклати глава. „Шон е мъртъв.“ А толкова се страхуваше, че може да го чуе да плаче.

„С Майкъл се чувствам сигурна и спокойна...“

Отново иззвъня телефонът. Звукът му опъна нервите ѝ, върна я към действителността. Но не можеше да се помръдне. „Майкъл...“ Тя го обичаше, и той я обичаше. Все още искаше нея, Сюзън. Можел е да има Рина. Да, в очите на Рина се отразяваше любовта ѝ към Майкъл, докато го гледаше там, в ресторанта.

Внезапно сякаш цялата стая се окъпа в ярка електрическа светлина. Толкова беше просто. И двамата бяха направили грешки. Взаимно бяха се наранили. А тя в продължение на три години беше играла ролята на разочарована съпруга. Никога не беше предприела

истински опит да разбере неговата изневяра. Беше го засипала с упреци, без да си направи труда да го изслуша.

„Бедният, любим Майкъл. Той ми разказа всичко, обясни ми всичко, мразеше се за това, че ми е причинил болка.“ Тя знаеше, че не му е било лесно да разкрие така душата си пред нея. Тя беше тази, която не желаше да чуе истината — както от него, така и от Том или от Хедър. Не, тя определено не желаше да признае собствените си грешки.

Хедър беше ѝ подхвърлила, че все още вижда в Майкъл принца от приказките. А той беше човек от плът и кръв. И тя все още го обичаше. Внезапно ѝ се стори, че го вижда до леглото.

„Той ми се усмихна, а тази обезоръжаваща усмивка... протегна ръце и пожела да ме вземе със себе си вкъщи. Вкъщи... Той сътвори прекрасен дом за мен, дори прислуга е назначил. Но моята глупава гордост ми попречи да отида там.

Майкъл ми принадлежи. И не мисля да годеля с друга жена. Искам да си отида вкъщи, в нашия общ дом. И ще му докажа, че мога да му дам повече от всяка друга. Аз съм точно жената за него. Не ми ли каза той, че съм идеалната жена за него?...

О, боже, колко ми е студено! Майкъл, любими, така се нуждаю от теб...“

Майкъл загрижено въздъхна. Беше се опитал да се обади на Сюзън веднага щом пристигна в хотела. В слушалката се чу само изпукване. От службата за повреди му съобщиха, че поради силна буря някои телефонни връзки в Мейсън и околността са прекъснати. „Но тези повреди отдавна би трябвало да бъдат отстранени.“

Погледна часовника. Шест часът. Отново набра номера. „Слава богу!“ Чу се сигнал, но никой не вдигаше.

Защо тя не се обаждаше? И телефонният секретар не беше включен. „Може би е навън или е заминала за града. Ще отида да вечерям и после ще опитам пак.“

Когато се върна в хотела си, отново се залови с телефона. Сега вече наистина се разтревожи. Минаваше девет.

Внезапно с абсолютна увереност го завладя чувството, че Сюзън се нуждае от него. И сам не би могъл да обясни защо и как. Просто го

почувства.

Неспокойно закрачи из стаята, пушейки цигара след цигара. Мислеше си за това странно усещане, че нещо не е наред. Би могъл да се обади на майка си, за да я попита дали не е в течение. Но не искаше да я безпокои сега. Просто ЗНАЕШЕ, че нещо не е наред.

Позвъни на своя пилот. Помоли го да подготви всичко за незабавен полет до Атланта. Наистина имаше работа и за следващия ден, но тя можеше да почака. Сега трябваше да отиде при Сюзън.

Когато стигна къщата ѝ, отначало почувства облекчение, че вижда колата ѝ отпред. Въпреки това неспокойното чувство оставаше. Вътре беше тъмно. „Все пак е три часът през нощта“ — зауспокоява се той.

Стигна до вратата и позвъни. След като чака няколко минути напразно, постепенно го обхвана паника. Хукна към задната част на къщата. За своя изненада установи, че вратата на верандата не е заключена.

Влезе тихо. Вътре беше задушно. Денят беше горещ и тежък и Майкъл се учуди на затворените прозорци. Заопипва за ключа на лампата. Светлина заля стаята и погледът му се спря на пишещата ѝ машина с подготвен лист.

„Сюзън е болна — мина през ума му, след като прочете написаното в горния ъгъл. — Защо не се е обадила на Том? Може би го е сторила. Първо да видя в спалнята, преди да започна да звъня по телефоните.“

Отвори вратата и включи осветлението. Съзря я, трепереща под купища завивки.

— Сюзън, господи, какво ти е?!

Лицето ѝ гореше. Гледаше го с огромни очи, както се гледа непознат. По гърба му полазиха тръпки.

Тръгна бързо към леглото и коленичи пред нея.

— Какво ти е, скъпа?

Сега Сюзън сякаш го позна. Зъбите ѝ тракаха, когато се опита да говори.

— Аз... толкова те обичам... ако още ме искаш, Майкъл, вземи ме със себе си... с теб... вкъщи...

Известно време той мълча, застинал като вкаменен пред нея.

— Аз... бях невъзможна... едно разглезено дете... — мъчително произнасяше Сюзън.

Най-сетне Майкъл се измъкна от вцепенението си и постави пръст на устните ѝ.

— Ти си едно прекрасно дете и аз ще те взема у дома. Скъпа, трябва ти лекар. Ще се обадя на Том. Спомни си за хубавите дни, които преживяхме това лято. И мисли за това, че обичам теб и само теб. Ти си единствената жена, която искам за своя съпруга. Имаш ли термометър и аспирин? Прочетох бележката ти на пишещата машина. Трябва да си си мерила температурата.

— В банята... — отрони Сюзън.

Майкъл се изправи и забърза натам. Върна се веднага. Измери ѝ температурата и я принуди да изпие два, аспирина с малко вода.

— Толкова съм болна, Майкъл. Исках да бъда до теб и сънувах, сънувах...

— Тихо. Опитай се да не говориш. Трябва отново да оздравееш, за да мога да ти покажа колко те обичам. Сега ще отида в хола и ще се обадя на Том, но веднага се връщам...

Сюзън затвори очи и се отпусна на възглавницата. Майкъл остана за миг загледан с мъка в лицето ѝ. Тя не биваше да разбере колко се тревожи. Искаше да ѝ докаже, че я обича и може да се грижи за нея. Нещо, което беше пропуснал в миналото.

Бързо отиде в хола и набра номера на Том.

— Майкъл, ти? — прозвуча силният му глас.

— Извинявай, че те безпокоя толкова рано. Но Сюзън е болна. Има 40° температура. От вчера още. Тресе я и бълнува.

Лекарят веднага се разсъни.

— Изглежда я е връхлетял грипният вирус, който се шири в момента. Болницата вече е пълна. Най-добре ще бъде веднага да я доведеш в спешното отделение. Ще се видим там.

— Не. Искам аз да се грижа за Сюзън. Искам да бъда с нея и да ѝ докажа, че може да се опаня на мен. Разбираш ли какво ти казвам?

— Да. Но въпреки това я докарай, Майкъл. При някои от пациентите имаше усложнения. В болницата ще бъде на сигурно място.

— Том, може би съм нахален. Но нека откарам Сюзън в моето жилище. Прегледай я там. Ще се обадя на мама и ще я помоля да дойде и да ми помага.

Том тихо изруга.

— Е, добре. Слушай, завий я хубаво и по най-бързия начин я откарай у вас. Ще мина да я прегледам. Но ако реша, че веднага трябва да я взема в клиниката, ще го направя, ако се наложи и насила. Ще можеш да стоиш там до леглото ѝ колкото си искаш. До скоро.

Връзката прекъсна и Майкъл се върна в спалнята. Целуна Сюзън по челото. „Господи, как само гори! А лицето ѝ е бледо както в онази ужасна нощ...“

— Скъпа, ще те откарам у дома — промълви той. — Том и мама ще бъдат там. Отново ще те изправим на крака.

Сюзън отвори очи и объркано го изгледа.

— Това истина ли е, или сънувам? Видях мама и тя ми каза, че татко е мъртъв. После дочух плача на Шон. След това видях Рина и тя изглеждаше толкова недействителна, толкова съвършена. А после... после се появи ти и ми каза, че ме искаш... и, Майкъл, толкова съм объркана. Трябва да ти кажа нещо...

— Аз съм тук, скъпа. Сега ще ти приготвя някои неща и си отиваме вкъщи.

— Вкъщи... Да, винаги съм си мечтала да ме отведеш. Толкова ме беше страх. Толкова ми беше лошо.

— Не се страхувай, скъпа! Нито за миг няма да те оставя повече сама.

Със свистене на гумите Майкъл спря пред къщата. Изскочи от колата и хукна към вратата от другата страна, за да извади свитата в един тъгъл Сюзън. Взря се в лицето ѝ.

— Сюзън, обичам те. Никакви съмнения вече, окей?

— Да, никакви съмнения вече... — прошепна тя.

Главата ѝ клюмаше на рамото му.

— Благодаря ти, скъпа. Така, а сега ще те заведа вкъщи.

След няколко минути той я полагаше внимателно на леглото си. Том, който вече ги очакваше заедно с Джанет в жилището, ги последва в спалнята.

— Майкъл, почакай, моля те, навън с Джанет, докато я прегледам.

— Не — упорито отказа Майкъл. — Обещах ѝ да не се отделям от нея.

— Разбирам те, но не ставай глупав точно сега. Джанет прави кафе. Върви в кухнята. След няколко минути съм при теб — Том погледна Сюзън. — Ако не е наложително тази хубава дама да влезе в болницата, ще ти оставя лекарства и успокоително. Тогава ще можеш да се присъединиш към нея в леглото и да я стоплиш. Или те е страх от зараза?

— Ще поема този риск — ухили се Майкъл.

— Много ми е студено, Том — с тракащи зъби изрече Сюзън.

— Имаш ли грейка, Майкъл?

— Да, ще я донеса. — Майкъл се наведе и я целуна по устните. — Веднага се връщам, скъпа.

— Не искам в болницата, Том. Искам да остана тук. Вкъщи, при Майкъл — Сюзън погледна умолително.

— Ще видим. Майкъл, ще излезеш ли най-сетне?

— Окей. Само че побързай.

Когато не след дълго Том приключи прегледа, той затвори чантата си и се усмихна.

— Майкъл може да ти помогне да се съблечеш, Сюзън. Не мисля, че трябва да те вземем в болница.

— Това е добре. Благодаря ти, Том — Сюзън му протегна ръка.

Том я хвана и седна на ръба на леглото.

— Няма защо да ми благодариш. И, виж какво, Сюзън, чуй ме сега. Убеден съм, че твоят мъж много те обича. Сега има шанс да докаже любовта си. Остави го да се грижи за теб! Просто се отпусни и му се предостави. Той има угризения на съвестта, защото не е бил с теб по времето, когато си се нуждаела от него. И сега му се удава възможността да поправи поне малко от грешката си.

— Какво ми е? Никога не съм се чувствала толкова зле.

— Имаш вирусен грип. Следобед ще мина още веднъж да те видя. Ако температурата ти не е спаднала, може би все пак да се наложи да влезеш в болница. Но дори и там Майкъл ще може да бъде при теб. — Том я гледа известно време с любов. — Слушай, имам

чувството, че напълно можеш да се довериш на Майкъл. Накарай го да разбере, че го обичаш и му вярваш.

— Да — усмихна се Сюзън. — Благодаря ти, Том. Цяло щастие е, че те имаме.

— Добре тогава. Ще ти изпратя сметката. — Том се изправи. — Тъй... А сега ще извикам твоя съпруг. Бъди послушна пациентка. — Той стисна ръката ѝ отривисто и излезе от стаята.

В кухнята се обърна към Майкъл:

— Вече можеш да отидеш при нея.

Той само кимна и хукна. Том го проследи с усмивка, после рече на Джанет:

— Вие знаете от какво се нуждае Сюзън. Почивка на легло, аспирин, много течности. Направих ѝ инжекция, написах ѝ рецепта. Обадете ми се, ако температурата ѝ не спадне. Днес следобед пак ще намина, като се прибирам. — Взе чашата си. — Много благодаря за кафето.

— Том, вие сте ангел. Какво щяхме да правим без вас? Мислите ли, че сега Сюзън ще заспи?

— Температурата я прави неспокойна. Погрижете се по-често да ѝ се сменя бельото. Но вие и сама знаете какво трябва да се прави. — Той отпи от горещата благодатна течност.

— Моди ще ни напазарува. Ще приготвя пилешка супа и сокове. Джени, домашната прислужница на Майкъл, също всеки момент ще дойде. Но въпреки това аз ще остана и ще се погрижа за яденето. Ще направя компрес и ще я разтрия с ракия...

— Джанет — прекъсна я Том. — Не бива да я разтривате с ракия при тази температура. А и оставете Майкъл възможно най-близо до нея, сега това е много важно, разбирате ли.

Тя го гледа замислено известно време, после мълчаливо кимна.

— Да, Толкова се радвам, че този път Майкъл е тук в момент, в който Сюзън се нуждае от него.

Том беше изпил кафето си и се изправи.

— Обадете ми се, ако, не дай боже, състоянието ѝ се влоши. — Както вече ви казах, вие сте...

Той я целуна по бузата.

— Вие сте почти част от собственото ми семейство Джанет. Спомняте ли си колко пъти съм идвал при вас, когато бяхте дете?

Освен това Сюзън е една от любимите ми пациентки. Но сега трябва да ходя в болницата. Ще се видим по-късно.

Майкъл внимателно съблече Сюзън. Помогна ѝ да облече една от неговите пижами.

— Твърде е голяма за теб. Съществува опасност да те загубя в нея — развеселено отбеляза той. — Нека ти навия ръкавите и крачолите. После ще си легнеш под завивката, а аз ще ти поставя грейката.

В главата ѝ гъмжеше от мисли за нещата, за които искаше да говори с Майкъл, но те можеха да почакаат. Чувстваше се толкова зле, че само успя да се усмихне и да се остави на грижите му. Когато се съблече и Майкъл, на лицето ѝ се изписа учудване.

— Какво правиш? — промълви едва чуто.

— Искам да те стопля. По лекарско предписание.

Той се вмъкна до нея, притисна голото си тяло до нейното и я обгърна трескава и трепереща. Тя се сгуши на гърдите му и двамата заспаха неусетно.

Когато след два часа Майкъл се събуди, до него стоеше Джанет.

— Божичко, подгизнали сме от пот. — Той обърса мокрото си чело.

Джанет кимна.

— Измерих температурата на Сюзън. Ти беше толкова изтощен, че изобщо не ме усети.

— Спаднала ли е?

— Да, 38.5. Потенето е добър знак. Трябва да сменим пижамата и чаршафите ѝ. Къде е халатът ти?

— В банята.

Майкъл се опита да стане, но Сюзън се събуди.

— Остани при мен — сънено прошепна тя.

— Не се страхувай, ще отида за малко до банята. Няма да те оставя сама.

Остана целия ден при нея. Разтриваше я. Сменяше ѝ бельото и ѝ даваше предписаните от Том лекарства.

Късно следобед измери още веднъж температурата ѝ.

Докато гледаше термометъра, Джанет внесе чаша изстуден джинджифилов сок.

— Ти си много добър болногледач, Майкъл.

— Мамо, тя има само 38,3 градуса.

— Твоята любов е най-доброто ѝ лекарство.

Сюзън отвори очи и плахо се усмихна.

— Джанет, струва ми се, че Майкъл цял ден не е хапвал нищичко.

— Ще му направя една пържола. Ако не се храниш добре и не си отспиваш, не ще можеш да се грижиш за Сюзън както трябва, Майкъл.

— Това с пържолата не звучи зле.

— Веднага се залавям за работа. Изпратих Джени да си ходи. Моди и без това не ме оставя да правя нищо сама. Доставя ми удоволствие да се позанимая в кухнята ти.

— Това е кухнята и на Сюзън. Когато отново оздравее, ще те изпъди оттам, лоша свекърво — Майкъл се ухили.

— Не и Джанет — измърмори Сюзън.

Джанет излезе с усмивка, а Майкъл легна отново при Сюзън. Тя вдигна ръце и очерта с пръст контурите на неговия профил.

— Трябва да се избъръснеш.

— Окей, ще взема душ и ще се избъръсна. Но ще оставя вратата на банята отворена. Извикай ме, ако се нуждаеш от нещо. Том също скоро ще бъде тук. Чувстваш ли се малко по-добре сега?

— Все още всичко ме боли. Но вече не ме тресе така. Майкъл, изпитвам такава нужда от теб. Също както след смъртта на Шон. Знам, че е глупаво да се изпада в паника заради един грип. Но никога не съм боледувала и не знаех какво ми е.

Той нежно я целуна по шията. Плъзна ръката си под пижамата ѝ и помилва голото ѝ тяло.

— Вярно е, че си болна, но аз съм безкрайно щастлив. Можеш да направя нещо за теб, скъпа моя. Бях при теб, когато ти имаше нужда от мен.

Сюзън се сгуши до него.

— Аз съм си вкъщи, Майкъл. Много още неща има за казване. Стана ми ясно, че и мен ме е нямало, когато ти си имал нужда. Разбрах го. Но сега съм тук. И никога няма да те пусна да си идеш. Ако трябва,

ще се боря за теб, Майкъл. Искам да остана твоя съпруга до края на дните си. Примири се с това!

— Няма да ми е трудно — нежно отстрани едно кичурче от челото ѝ. — А когато оздравееш, ще заминем на второ сватбено пътешествие, разбрано? — Майкъл я притисна силно до себе си. — Наистина ли ме искаш толкова много, та си готова да се бориш за мен?

— Ако ми избягаш, ще го узнаеш най-добре. О, Майкъл, преди три години трябваше да го направя! Ще се опитам да ти дам всичко, което търсиш у една жена, ако вече не е твърде късно за нас.

— О, не, не е късно, Сюзън. Сега започваме!

Очите му се изпълниха със сълзи.

Тя го привлече върху гърдите си и замилва косата му. След известно време Майкъл вдигна глава.

— Сигурно си уморена. Не бива да приказваш толкова много. Сега ще се изкъпя. Не се помръдвай от леглото си.

— Нямам нито силите, нито намерението да го сторя. Мястото ми е тук, в твоето легло.

— Това е НАШЕТО легло, скъпа. Никога не съм те обичал повече, отколкото в този миг. Чувствам, че си на път отново да ми вярваш.

Целуна я по устните.

Джанет отвори вратата и се спря с усмивка. Е, пържолата можеше да почака. На пръсти се измъкна обратно и много тихо затвори след себе си.

XII

Сюзън се гушеше в обятията на Майкъл, отпуснала глава на възглавницата. Очите ѝ бяха затворени, доволна усмивка играеше по устните ѝ. Лежеше заслушана в дъждовните капки, които хаотично чукаха по прозореца. В тъмнината на стаята се чувстваше на сигурно и закътано място, отделена от света; искаше ѝ се това да продължава вечно.

Не се помръдваше, за да не наруши покоя и да не събуди Майкъл. С учудване си мислеше колко пъти бяха се любили през този дъждовен ден, докато накрая изнурени заспаха. Сега се наслаждаваше на усещането на неговото тяло, мислеше си за силата на страстта им, избухнала така неочаквано, както дъждът отвън.

Да се люби с Майкъл всеки път беше все по-хубаво, по-възбуждащо и по-удовлетворяващо. За тях вече нямаше задръжки и табу. Може би защото му се отдаваше с пълно доверие — нещо, което по-рано не бе правила. Беше много млада и неопитна през онази първа година. До раждането на Шон не бяха имали истински време за себе си — време, през което да изградят мостове от любов помежду си — преди да са се сблъскали с един голям проблем.

Майкъл се раздвижи и я погледна през полуотворените си очи.

— Ще използваме ли паузата за един душ? Или си гладна? — Той се протегна.

— Би трябвало да ставаме. Какво ще си помисли Джанет, целия ден прекарахме в леглото.

Майкъл се изви и я прегърна.

— Мама е една умна жена. Тя знае, че имаме нужда от този ден. Може би дори ни е приготвила обилна вечеря.

— Денят беше прекрасен. Мислех си за него и за теб, и за себе си.

— Не си представяш само колко съм щастлив. — Той я помилва по гърба. — Сега можем да преодолеем всякакви препятствия, които

ни се изпречат на пътя. Толкова се радвам, че си по-добре. Много се тревожих за теб.

— Чувствах се ужасно. Но все пак е било само летен грип. А ти и Джанет... толкова ме разглезихте.

— Ти си го заслужи. — Целуна я по връхчето на носа. — Ах, да, и преди да взема душ бих искал да обсъдя нещо с теб.

Сюзън го погледна недоверчиво, а Майкъл се засмя.

— Не е нещо лошо. Говорих с Том, преди да отлетя за Алабама.

— Радвам се. Надявам се, че отново ще бъдете приятели. Мъчно ми е, че заради мен се отдалечихте един от друг.

— Да, отново можем да говорим нормално. Много добре разбирам, че през последните години Том е държал повече на теб, отколкото на мен. На негово място аз не бих постъпил по-различно.

— Това е без значение. Нека повече не го обсъждаме.

— Добре. Но искам открито да поговорим за чувствата си. Държа да ти изясня още нещо и тогава ще можем да смятаме тази глава за приключена. Съгласна ли си? — Изчака я да кимне и продължи: — Кълна ти се, Сюзън, че не мога днес да си обясня точно защо започнах тази връзка с Рина. Тя не притежава нищо, което да нямаш и ти. Дори напротив. Но го осъзнах едва когато вече мислех, че съм те загубил. — Той затвори очи за миг, после се обърна по гръб и се втренчи в тавана. — При нормални обстоятелства може би тя просто щеше да ми хареса. Бих я приел за атрактивна. Но нищо повече... В моето предприятие аз влизам в контакт с много атрактивни жени, но никога не съм се изкушавал. Само през годините, в които ти се грижеше за Шон, понякога се чувствах ужасно сам. Знам, че това не ме извинява, но...

— Шшт! — Сюзън беше се надвесила над него и постави пръст на устните му. — Вярно е, че ми се ще да не беше се случвало, но все пак се радвам, че показваш разкаяние. И се надявам да можеш сам на себе си да простиш. Ще ми се да започнем съвсем отначало и да приключим с миналото.

Майкъл я взе в обятията си и я притисна силно до гърдите си.

— Искан ми се да бях те отвлякъл преди три години и да те любя дотогава, докато те убедя, че си единствената жена, която някога съм пожелал за своя съпруга. Сега най-после го вярваш, или...?

Сюзън го погледна сериозно.

— Да.

После страстно го целуна.

— Внимателно, бейби — измърмори Майкъл. — Може да ми хрумне да отменя вечерята, щом предприемаш подобни набези. А ти трябва да се храниш; в края на краищата време е да оздравяваш.

— Надявам се, че ще мога да почакам до след вечерята — засмя се тихичко тя.

Лежеше на едно от големите канапета в своя нов дом и го чакаше. Отпочиваше си от грипа, вече почти се беше съвзела, но Майкъл и Джанет настояха да се пази още известно време. Вдигна поглед, когато Джанет влезе в стаята.

— Изглеждаш като красива кукла — каза свекърва ѝ с усмивка. — Щастието просто ти личи. Сияеш отвътре.

— Да, щастлива съм. Но сега е време и ти да направиш малка пауза, Джанет. Майкъл ще се върне най-рано след половин час, а и не е нужно толкова често да ме навестяваш. Сигурно си имаш достатъчно работа въкъщи. Хубаво ми беше да си покрай мен. Но мисля, че от утре Джени и аз спокойно ще можем да се справим сами.

Джанет седна на отсрещното канапе.

— Може би си права. Вече изглеждаш доста по-добре и отново имаш сили за живот. Но не се напрягай още от първия ден, чуваш ли. Всъщност... ти и без това няма нужда да готвиш. Между другото, споделих с Джени някои рецепти от любимите ви ястия и тя ми обеща да си направи труда да ги приготви. Мисля, че Майкъл е случил с нея.

Сюзън се замисли.

— Аз го намирам някак глупаво — с домашна помощница. Досега винаги сама съм си вършила работата. Но, от друга страна, ме съблазнява мисълта да имам повече време за писане.

— Изобщо не се замисляй по въпроса с Джени! Майкъл може да си я позволи. Само че ми се ще да бях го убедила в това още когато Шон беше жив.

— О, Джанет, аз бях толкова млада и толкова глупава! Искях да бъда супержена и смятах по този начин да задържа Майкъл.

— Ти беше млада, но глупава определено не си била. За съжаление получи твърде малко подкрепа от всички нас. Преди да се е

върнал Майкъл, бих искала да споделя още нещо. Но се надявам да не ме помислиш за нахална и лоша свекърва, която се меси във всичко.

Сюзън се усмихна.

— Сега не ставай глупава пък ти! Бракът ти е толкова добър; и ако можеш да ми дадеш съвет, аз с удоволствие ще те изслушам.

— Добре, слушай тогава — Джанет измъчено се усмихна. — Мисля, че нашият брак е бил добър, защото правехме своего рода „семеино почистване“.

Сюзън въпросително вдигна вежди, а Джанет продължи:

— Пол изглеждаше точно толкова добре, колкото и Майкъл. Трудно е да се опише с думи, но това въздейства на жените. Той имаше същото... е, да го наречем, еротично излъчване. Аз винаги съм се стремяла да отдавам колкото е възможно по-малко значение на увлеченията му. Той беше коректен съпруг и аз съм убедена, че ми е бил верен. Сюзън, винаги ще има жени, които ще харесват Майкъл.

— Знам. Но какво разбираш под „семеино почистване“?

— Майкъл и ти — и двамата сте разбрали колко е важно да говорите и да дадете воля на чувствата си.

Сюзън кимна.

— Може би.

— Пол и аз никога не потискахме чувствата си. Нито яда си. Дори и когато децата бяха малки, аз го придружавах в служебните му командировки. Децата имаха кой да се грижи за тях, а и всеки ден им се обаждах. Но и когато не съм била с него, никога не съм се замисляла, че може да ми изневери.

— Откъде си могла да бъдеш толкова сигурна?

Джанет вдигна рамене.

— Ах, абсолютно сигурен никой не може да бъде. Но аз смятам, че човек не бива да престава да работи над брака си. Пол и аз често си позволявахме време само за нас и тогава се държахме като току-що влюбили се. Това, естествено, невинаги се получаваше. Но никога не сме се приемали като абсолютна и категорична даденост. Той непрекъснато ме ухажваше.

В очите ѝ се появиха сълзи. Тя замълча за миг. После продължи:

— Дори и с най-дребни жестове ми засвидетелстваше любовта си. И ние винаги сме си показвали, че се уважаваме и се възхищаваме един на друг. Сюзън, прекрасно е да бъдеш приятелка със собствения

си съпруг! С Пол и мен беше така. Той обичаше семейния живот, нашия дом — и мен. И въпреки всичко, което се е случило, аз съм на мнение, че Майкъл и в тази насока много прилича на баща си.

Сюзън се замисли за множеството часове, които Майкъл беше посветил да направи тяхното жилище уютен дом. Дом за тях двамата.

— Майкъл и аз научихме много неща. Платихме висока цена, но сега смятам, че сме узрели за семейство. След всичко, което се случи, предполагам, че много бихме се замислили, преди да си причиним болка — тихо продума Сюзън. — Ние ще бъдем щастливи.

— Да, миличка, ще бъдете! — Джанет хвърли поглед на часовника. — А сега отивам в кухнята. Майкъл всеки момент трябва да бъде тук.

Когато Джанет излезе от стаята, Сюзън се протегна на канапето и затвори очи. Замисли се за разговора със свекърва си. Така беше потънала в размисъл, че не чу идването на Майкъл.

Застана на вратата и се загледа в нея. Колко красива беше жената, която лежеше там — неговата жена. Предположи, че спи — докато тя не се усмихна.

Той веднага забърза към дивана, коленичи и я взе в обятията си. Тя отвори очи.

— Ей, изплаши ме!

Майкъл се засмя и я целуна.

— Джанет ми каза тази сутрин, че започваш да се отегчаваш. Басирам се, че изобщо не мислиш да заработиш над романа си. Ако ми обещаеш обаче да работиш, без да се пресилваш, в петък можем да заминем горе в планината в твоята къща и да вземем машината ти. Но си помисли и за втория меден месец, който ти обещах. Щом се чувстваш добре, можем да заминем, където поискаш.

— С мен ли си, мястото не е важно.

Той стана сериозен.

— Сюзън, знаеш ли всъщност колко много те обичам?

— Да, сега го знам. След вечеря искам да обсъдя нещо с теб. Майка ти ми даде ценен съвет. За него искам да поговорим. — Сюзън покри лицето му с целувки.

— Ако продължаваш по този начин, няма да има никакво „след вечеря“...

Той я целуваше страстно, плъзна ръката си под кимоното ѝ, помилва гърдите ѝ.

— Не, престани! — Сюзън го отблъсна през смях. — Майка ти ще бъде разочарована, ако не се появим да вечеряме.

Майкъл се ухили.

— Е, добре. Но дано не се обиди, ако веднага след това те понеса към леглото.

— Ще те разбере — разсмя се отново Сюзън.

Той я изгледа недоверчиво.

— Какво сте намислили вие двете?

— Джанет го нарече „семеино почистване“.

— Добре звучи. Ще го започнем веднага след вечерята.

— Не предполагах, че веднага след последната хапка ще ме замъкнеш в спалнята — хихикаше Сюзън, а Майкъл се шмугна в леглото при нея.

— Майка ми се подсмиваше, когато излизахме от трапезарията. — Майкъл обхождаше с устни тялото ѝ.

— Майкъл... нали щяхме да говорим.

— По-късно — промърмори той и продължи да я гали.

Когато ръката му проникна между бедрата ѝ и ги помилва, тя потрепери. Вкопчи се в него и тазът ѝ се изпъна насреща му.

— Кажи ми го, съкровище... — прошепна в ухото ѝ.

— Искам те...

Майкъл високо простена и когато мощно проникна в утробата ѝ, Сюзън изкрещя от възторг. Забравено беше миналото. Имаше ги само двамата и тяхната безкрайна любов. Тя се отдаде на мига и на удоволствието да чувства как страстта ѝ пулсира. Мълвеше любовни слова и го чу да произнася думи, които бе копняла да чува. Обхвана тялото му с длани и го притисна още повече към себе си. Бавният ритъм се ускори, движенията им бяха чуден синхрон — кулминацията дойде дива и опияняваща.

После лежаха притихнали и вплетени един в друг. Майкъл помилва гърдите ѝ.

— Знаеш ли какво казват, скъпа?

— Моля? — сънено отрони Сюзън.

— Чувал съм, че жената достига връхната точка на своите сексуални възможности едва когато мине трийсетте. А ти още не си ги стигнала. Да се надяваме, че ще мога да вървя в крак с теб.

Сюзън се засмя и докосна с устни мъжествеността му.

— И аз искам да се надявам. Ти никак не си лош. И ми принадлежиш. Само на мен, нали?

— Само на теб. Завинаги!

Тя помилва с пръст бузата му.

— Да ти издам ли една тайна? Благодарение на теб се чувствам хубава и желана както никога преди. Само твоят нежен поглед ми стига да запълвят тръпки по гърба ми.

— Така ли? — Той лукаво се усмихна. — Е, щом ти харесва, можеш да го имаш по всяко време. Единственото условие е да се движиш гола из спалнята.

— Няма нищо, което бих правила с по-голямо удоволствие...

Майкъл се наведе и целуна нежната кожа на гърдите ѝ.

— Ти наистина си станала безсрамна. Това ми харесва.

Сюзън обгърна шията му.

— Ще ме вземаш ли със себе си, когато ходиш в командировки?

— Да, винаги ще бъдеш с мен. А когато не е възможно, не би трябвало да се тревожиш. Не всяка жена ме намира толкова красив, колкото ти.

— Ей че си подъл...

Майкъл я накара да замлъкне с нова целувка.

— Мисля, че има само едно нещо, което помрачава нашето щастие — продума Сюзън, когато се отделиха един от друг. — Много ми е тъжно, че не мога да ти родя деца.

Той взе лицето ѝ в ръце.

— Знам колко много го желаеш. Скъпа! Това, което искам, си ти. Искам те като моя жена и искам да си здрава. Ако някога пожелаем да имаме дете, бихме могли да поговорим относно възможността за осиновяване.

Сюзън се усмихна.

— Знаеш ли какво? Отново вярвам в приказки. Сюзън и Майкъл Гарнър заживели завинаги щастливо след втория си опит.

— Аз съм ти ужасно благодарен за този втори опит.

— Така ли? Ще ми направиш ли в такъв случай един жест?

— Каквото поискаш!

Все пак в погледа му се четеше недоверие.

— Не прави такава физиономия! Не е нещо лошо. Мечтала съм за този миг. И най-после той се осъществява. Затвори си очите, моля те.

Майкъл послушно спусна клепачи, а Сюзън протегна ръка към кутийката за бижута, която беше скътала в най-горното чекмедже на скрина.

— Сега — каза тя и му я подаде.

Майкъл я погледна, после преглътна и я отвори. С треперещи пръсти извади пръстена и го постави на дясната ръка на Сюзън. После целуна дланта ѝ.

— И аз отново ще сложа моя пръстен, Сюзън — дрезгаво прошепна той. — Този път е завинаги. Никога няма да те пусна да си идеш. Никога.

— Да, мили — Гласът ѝ беше ефирен като дихание. — Този път е завинаги. Майкъл, ние сме си вкъщи. Най-накрая...

Майкъл кимна и Сюзън знаеше, че я е разбрал.

Издание:

Оливин Годфри. Майкъл

Американска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1993

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-152-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.